

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lorenz
Ralf\Ren_Dhark_006-Lorenz_Ralf-Modra_jeskyne.PDB

PDB Name: Ren_Dhark_006-Lorenz_Ralf-Modra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.6.2003
Modification Date: 14.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Poslední pouto se vzdálenou Zemi, kosmická loď GALAXY, vzalo zasvě při útoku amfiů z deváté planety. Padesát tisíc kolonistů na planete Hope osiřelo. Amfiové zničili téměř vybudované město Cattan. Byli odrazeni, nikdo však nepochyboval o tom, že se pátou planetu soustavy pokusí dobýt znovu. V průběhu boje se objevilo další nebezpečí, neznámá síla Quallen, živící se emoční energií vyspělých tvorů. Díky šťastné náhodě bylo zlikvidováno dříve, než stačilo ovládnout kolonisty. Ve chvíli, kdy bylo třeba spojit všechny síly, prodlévala část posádky GALAXY v čele s Reném Dharkem stále v deportaci na ostrově Deluge. Skupinu při průzkumu jeskyně, kdysi obývané neznámými tvory, rozdělila náhle zapadlá kovová brána. Renu Dharkovi se podařilo najít únikovou cestu. Zatímco se Dharkovi muži pokoušejí objasnit záhadu zaniklé civilizace, guvernér Rocco si po odražení útoku amfiů upevňuje své postavení...

"A je to," zasupěl Arc Doorn. Šplhání v jeskyni dalo zabrat i houževnatému Sibiřanovi. Nejvíce ale trpěl Ralf Larsen, třiačtyřicetiletý důstojník GALAXY, který vedl šestičlennou záchranou výpravu. Larsen se rukama držel za bolavé boky. Asi dvacet metrů pod skalním výstupkem viděl ve světic několika pochodní ty, kteří zůstali dole. Ren Dhark stále ještě ležel v bezvědomí na zemi. Pomocí lián a tyčí zdolali strmou skalní stěnu, z níž se Ren Dhark zřítíl. Zvětralý výčnělek neudržel váhu tříadvacetiletého poručíka, který se postavil do čela deportovaných. Ralf Larsen konečně zase nabral dech. "Vezmeme ty liány a tyče s sebou, třeba se nám ještě budou hodit," řekl. Arc Doorn a Janoš Szardak, druhý důstojník GALAXY, si zapálili pochodně. Před sebou měli temné ústí tunelu o průměru tří metrů. Ralf Larsen se narovnal a řekl: "Vpřed!" Skupina vykročila. Byli v jakési rouři s jakoby vyhlazenými stěnami. Nikde nebylo vidět sebemenší nerovnosti. Muže to nijak nepřekvapilo. V posledních dnech narazili už častěji na stopy zaniklé civilizace. Postupovali dopředu krok za krokem. Jejich cílem bylo najít druhy Rena Dharka - Milese Congollona a Dana Rikera. Ti tři se před třemi dny oddělili od skupiny vyhnanců a chtěli prozkoumat jeskyně v pohoří ostrova Deluge. Prošli úzce pootevřenou kovovou bránou. O něco později se brána sama zavřela.

Dvacet šest mužů a žen se marně snažilo ji nějak otevřít. Po třech dnech se vzdali jakékoli naděje a tu jim spadl Ren Dhark přímo k nohám. Syn mrtvého velitele GALAXY našel jinou cestu ven, jenže prošel jí sám. Ztratil vědomí. Ralf Larsen s pěti dalšími muži se bez váhání rozhodli jít pro Congollona a Rikera touž cestou, kterou předtím prošel Ren Dhark. Každý z nich měl pouze jediné přání - najít je. Všichni si dovedli živě představit, jak jim asi musí být. Už tři dny byli bez vody a jídla. Nutně potřebovali co nejdříve pomoc. Dostali se k jakési odbočce. Po krátké poradě se rozhodli, že půjdou dál původním směrem, protože brána druhé jeskyně byla teď napravo od nich. Mlčky šli dál, až došli k dvěma odbočkám. "No a co teď?" řekl Janoš Szardak. "Naše prvotní úvaha podle mě byla správná a je správná dál. Musíme se držet vpravo," prohlásil sebejistě Larsen. Ve skutečnosti si vůbec nebyl jist, ale nechtěl druhy zneklidňovat. Janoš Szardak ho podpořil: "Půjdeme doprava. Když, tak se můžeme přece vždycky vrátit." Arc Doorn si lehl na zem. Ostatní se na něj udiveně dívali. Skoro láskyplně pohladil rovný terén pravé odbočky. Pak přešel k levé a učinil totéž. "Vlevo to stoupá a vpravo klesá," prohlásil pak. Ostatní mu věřili. Věděli dobře, že tento Sibiřan má fenomenální schopnost opravovat přístroje, které v životě předtím neviděl. Měl k technice a podobným věcem vztah, jaký by pro normálního člověka byl navěky knihou se sedmi pečeti.

Třebaže si nikdo z nich nevšiml sebemenšího stoupání nebo klesání, věřili mu. I v tom se ukazovalo jeho neuvěřitelné nadání.

Ted' už to bylo jasné. Dali se doprava.

Chodba byla široká takové dva tři metry. V čele šel Janos Szardak.

Nenarazili dosud na žádnou překážku. Do tunelu ústily tu a tam kulaté otvory o průměru zhruba půl metru.

Ralf Larsen byl stále více přesvědčen o tom, že se nacházejí v jakémsi větracím systému, jenže porouchaném.

Necítili sebemenší závan vzduchu.

Arc Doorn se protlačil před Szardaka. Narazili opět na několik odboček. Leiv Anders se poprvé ozval. Tento chemik a biolog se dostal na Deluge s druhou skupinou vyhnanců.

"Asi bychom si měli dělat nějaké značky, jinak se z toho bludiště už nikdy nedostaneme."

Napadlo to i Larsena. "Ale jak?" zeptal se.

"Termozapalovačem," navrhl Arc Doorn.

"Uvidíme, jestli to půjde!" Larsen vytáhl z kapsy přístroj, který mu svěřil Manu Čobe. Byla to ta nejcennější věc, kterou vyhnanci měli.

Opatrně seřídili plamen. Nabyl tvaru dýky.

Když s ním Larsen přešel po stěně, neviděl zpočátku žádný výsledek. Umělá hmota odolávala žáru.

Ale pak se konečně dostavil kýžený efekt. Na šedé stěně se ukázala zřetelná černá čára. Zanedlouho z ní Larsen udělal šipku, která ukazovala do tunelu, jímž přišli.

"To by bylo," řekl spokojeně první důstojník GALAXY a otřel si pot z pleše.

"A kterou odbočkou se dáme?" převzal iniciativu Janoš Szardak. Díval se do pěti nerozhodných tváří.

Opět rozhodl Arc Doorn. Zabručel: "Tahle chodba klesá víc. Tak ji zkusíme."

Na Arca Doorna bylo stoprocentní spolehnutí. Vypadal na víc než na třiačtyřicet let. Mohl za to jeho hrubý a pórovitý obličej a rudé rozčuchané vlasy.

Vešli do tunelu a hned cítili, že skutečně klesá. Minuli ještě několik odboček. Larsen pečlivě značkoval zapalovačem.

Chodba klesala stále prudčeji. Stěny i země jim připadaly hladší než prve. Tu a tam někomu ujely nohy.

Szardak si z legrace sedl na zadek a klouzal dolů.

Brzy nebyl sám.

Nakonec využívali nohy už jen Larsen a Doorn, třebaže se na nich jen stěží drželi. Zatímco ostatní postupovali vpřed velice pohodlně, ti dva měli co dělat, aby neupadli.

Larsen si najednou všiml, že se Szardak už nemusí ani odstrkovat rukama. Jelo mu to samo.

Larsen se však stále pokoušel zůstat na nohou. A jednoduché to rozhodně nebylo. Otočil se. Za zády mu tunel prudce stoupal. Opatrně se zkusil vrátit.

Jeho obavy se potvrdily. Neudělal ani tři kroky a už ležel na břiše. A klouzal za ostatními. Najel do Doorna a porazil ho.

Sibiřan dopadl na záda a společně svištěli dolů. Larsen se zoufale snažil nějak se zachytit. Ale marně.

Skrčil kolena, ale ani tak se mu nedařilo klouzání přibrzdit. A tunel klesal stále víc a víc.

Zatím si už i ostatní uvědomili, že se nemohou zastavit. Doorn a Larsen, kteří byli za nimi poněkud pozadu, slyšeli jejich výkřiky.

Ocitli se na jakési ohromné skluzavce. Cesta zpět neexistovala. Třebaže jejich syntetický oblek snesl ledacos, cítili už teplo.

Larsen ztratil pojem o čase. Už ani nevěděl, jak dlouho jedou. Zřejmě však neuplynulo více než dvě tři minuty. Tunel se lehce stácel.

Rychlost stoupala, až se skluz změnil v šílenou jízdu.

Najednou Ralf zaslechl:

"Odbočky! Musíme se chytit!"

Když se jejich rychlost poněkud snížila, Szardak zařval:

"Zkousím to! Chytněte se mě!"

Druhý důstojník GALAXY předal pochodeň Leivu Andersovi. Liány a tyče jim už dávno vypadly z rukou.

Ted' nastal rozhodující okamžik. Szardak se vzepjal a trupem zajel do odbočky.

Vzepřel se rukama i nohama. A zastavil se.

Pak mu něco trhlo za nohy. Byl to Anders. A znovu a znovu.

Szardak měl pocit, že ho přetrhnou.

Už se řítíl Larsen s Doornem. Ve světle odhozené pochodně, která pomalu klouzala dál, spatřil pod lidským hroznem další otvor. To by mohla být jejich spása, proběhlo mu rychle hlavou.

Bylo mu jasné, že Szardak by jeho a Doorna už neudržel. Ještě stačil na Doorna vykřiknout: "Do tý druhý!"

Sibiřan hned pochopil. Roztáhl ruce a nohy, aby přibrzdil. Ralf Larsen ho napodobil. A tak projeli kolem ostatních.

Ti netušili, co mají v úmyslu. Dva z nich se je pokoušeli zastavit. Naštěstí se jim to nepodařilo, ale zato Larsena i Doorna poněkud zbrzdili.

Sibiřan se tedy mohl bez velkých obtíží zachytit druhé díry. Byla skoro dvakrát tak široká než ta, v níž vězel Janoš Szardak.

Jenže pak stačilo málo a všechno by bylo nadarmo. Když se Larsen chytil Doornových nohou, Doorn se neudržel.

Centimetr po centimetru sklouzával zpět do tunelu. Jen díky své býčí síle se mu na poslední chvíli podařilo vzepnout se tak, že se zastavil.

"Už vás udržím," zasípal. "Vyšplhejte se po mně výš."

Ralf Larsen dělal co mohl. Byl z nich nejstarší. Tělesnou námahu snášel nejhůře. Vší silou, která mu ještě zbývala, se vytahoval po Doornovi, až se dostal k rouře, která měla průměr něco přes metr.

Byli v naprosté tmě, protože Doorn musel pochodeň odhodit. Na nějaké vzpomínání jim nezbývalo příliš času. Szardak sebe a ty další tři už moc dlouho neudrží.

"Podejte mi ten zapalovač," řekl namáhavě Arc Doorn. Larsen mu ho podal. Sibiřan zapálil náhradní pochodeň, a tak osvětlil tunel. Ti čtyři byli od nich sedm metrů.

"Pusťte se," poručil Arc Doorn poslednímu visícímu. "Chytnu vás."

Muž uposlechl. Bylo mu jasné, že je to jeho jediná šance. Szardak se držel už jen tak tak.

Doorn muže zachytil. Byl to Nasher Pandit z posádky GALAXY. Indovi zbývalo ještě dost sil a chytal pak další tři muže. Nejhorší to bylo s Janošem Szardakem. Ten měl tak ztuhlé svaly, že byl jako prkno. Čtvrt hodiny pak trvalo, než byl schopen vůbec promluvit.

Působilo to přímo neskutečně, jak těch šest mužů dřepělo v potrubí ve svitu pochodně. Byli rádi, že už nekloužou dál. Nyní mohli pokračovat pouze jediným směrem.

Ralf Larsen si klekl. Vzepřel se rukama a lezl dopředu, jinak se v potrubí postupovat nedalo.

Po hodině před sebou spatřil záblesk světla. Nejdřív si to nechal pro sebe, ale když si byl naprosto jist, řekl: "Světlo!"

Přidali. Brzy všichni viděli podivnou umělou záři. Potrubí bylo najednou u konce.

Dívali se do další jeskyně. Před nimi suť. Světlo vyvěralo z úzké štěrbin. Larsen k ní rychle sklouzl. Mohl se jí protáhnout. Tady bylo poměrně světlo. Larsen se otočil. Už se mohl i postavit. A to, co spatřil, ho vyvedlo úplně z míry.

Viděl ohromnou jeskyni. Stěny modravé zářily. Světlo se lámalo v myriádách krystalů. Zem, stěny a i strop jiskřily a metaly blesky v nepředstavitelné nádhře.

Za Larsenem vlézali další. Mlčky si k němu stoupli. Minutu nebyli schopni slova.

Pak nábožné ticho protrhl Leiv Anders: "To je tak krásné, že to snad není ani možné."

Biolog si klekl. Oklepal kužel vyrůstající ze skály. Útvar se skládal z krystalů, byl dlouhý asi metr a silný padesát centimetrů. Ke konci se užil na deset centimetrů.

V jeskyni jich byly snad milióny v různých velikostech.

"Jasně je jedno," prohlásil. "Tyhle krystalové kužele svítí. Jak to funguje, to nevím. Pokud mohu soudit, jsou to dvojité trojklonné krystaly. Takže nic složitějšího. Krystalová mřížka sestává ze šesti nestejných, šikmo překřížených os."

"Tomu já nerozumím," řekl Janos Szardak. "Mě zajímá pouze to, jak se odtud dostaneme ven."

"Jak já to mám vědět?" Anders potřásl hlavou. Zamyslel se. Stále znovu se skláněl ke kuželi a prohlížel si ho.

"To, co jsem vám prve říkal, bych normálně nezjistil. Ještě nikdo nemohl rozeznat přirozeně narostlou strukturu krystalu bez rentgenu. Je to možné jen tím, že se tady základní skladba neuvěřitelně zachovala až do velikosti, aby byla rozeznatelná pouhým okem."

Anderse zlobilo, že nikdo neoceňuje jeho vývody.

Mlčel i Larsen. Andersovým slovům sice pečlivě naslouchal, ale nerozuměl tomu natolik, aby se mohl pustit do nějaké diskuse. Bylo to sice všechno nádherné a skvělé, ale museli najít co nejrychleji nějakou cestu ven. Jsou tady přece kvůli tomu, aby zachránili Congollona a Rikera. A teď aby někdo zachraňoval ještě je.

Jeskyně byla široká asi čtyři sta metrů a vysoká sto padesát. Délku odhadnout nemohli, ale určitě mohla mít několik kilometrů.

Po krátké poradě se shodli na směru, v němž budou hledat východ. Cesta jeskyní nebyla jednoduchá. Všude se jim do cesty pletly ony kužele. Občas jich bylo tolik, že je museli pracně obcházet. Namodralé světlo nemělo všude stejnou intenzitu. Za čas jim začalo být nepříjemné.

Mike Doraner si setřel pot z čela. S jednatřiceti vyhnanci a devíti Roccovými pochopy se už několik dní plahočil džunglí na Deluge. Každou chvíli je promáčel hustý déšť. Planeta Hope se s nimi nemazlila.

Pilot průzkumného člunu, který nepřečkal přistání na Deluge, měl vztek sám na sebe. Nenápadně se snažil dostat k Bronxovi. Specialista na lasery byl skoro v čele skupiny, která postupovala husím pochodem džunglí.

V čele šli dva strážní. Těžkými elektrochemickými paralyzátory neustále střídali do změti lián a listů, jež je obklopovala ze všech stran. Takovým způsobem se těžko seznámí s nebezpečím džungle.

Mike Doraner šel na samém konci. Za ním už byli jen dva strážní, kteří rovněž kropili své okolí z paralyzátorů. Občas bylo slyšet, jak na zem padají zasažená zvířata. Občas nějaké dopadlo tak blízko, že si je mohli prohlédnout. Většinou to však byli malí živočichové.

Těsně před Doranerem se prodíral Amer Wilkins. Bývalý spolupracovník guvernéra Rocca byl pro Doranera stále záhadou. Bronx mu řekl, že i Wilkins byl odvelen k budování palebního stanoviště u Cattanu. Což se prakticky rovnalo vyhnanství. Stráž se k němu nechovaly o nic lépe než k ostatním vyhnancům.

Mike Doraner mu ale přesto nedůvěřoval. I když tvrdil, že už nedrží s Roccem, přesto bylo třeba mít se před ním na pozoru.

Když Wilkinse mýjel, řekl:

"Chci se kouknout trošku dopředu."

"Prosím," řekl Wilkins ochotně a uhnul mu. "Neškodilo by, kdybychom se na chvíli zastavili. Řekněte to těm vpředu."
"Dobře," přikývl Mike Doraner. A pak se pracně prodíral do čela. Většina ho pustila před sebe. Ani pět strážných se na nic neptalo. Byl rád, že nenarazil na toho podobaného. S ním by měl určitě potíže. Zdálo se, že má poněkud sadistické sklony. Jistě by mu udělalo radost, kdyby mohl Doranera zastavit.
Podobaný šel v čele. Teď už se Doraner nedivil, že jdou tak dlouho bez zastávky. Konečně byl u Bronxu. Tiše řekl:
"Prakticky jsme zase vězňové. Ty zbraně jsme jim neměli vracet. A byl jsem to já, kdo je v čunu vyřadil. Měli jste na mě dát."

Bronx se na něj opatrně podíval.

"Máte pravdu," zašeptal. "Ale já jim skočil na ty řeči, že musíme všichni táhnout za jeden provaz."

Mike Doraner hořce řekl:

"To byla hloupost. Nejvíc mě ale trápí, že tím ohrožujeme Rena Dharka a ostatní vyhnance. Jsem pevně přesvědčen o tom, že se i beze zbraní dostali až k horám. Když se k nim dostaneme, budou i oni proti našim strážným bezmocní."

"To mě ještě nenapadlo," zděsil se Bronx. "Máte už nějaký plán?"

"Ano, musíme strážné vyřadit ještě tady v džungli. Na volném prostranství jsme bez šance."

"A jak?"

"Fintou. Nechtě to na mně," řekl Mike a předešel Bronxu. "Až se dostaneme na další nepřehledné místo, dejte ostatním znamení, že je zastávka. A pak přiběhněte hned za mnou."

Pilot byl už jen pár metrů za podobancem. Když se strážný otočil, všiml si ho.

Okamžitě zpozorněl a zastavil se. "Co tady děláš? Máš být přece vzadu."

Doraner měl už odpověď připravenou. "Poslali mě sem. Lidi už nemohou. Máš udělat přestávku."

Podobanec se škodolibě zašklebil. "Ať třeba pojdou. Já nikoho nenutím, aby šel dál. Každý si může odfrknout, jak často se mu chce."

Samolibě se zasmál a pokračoval dál džunglí. Mika Doranera si nevšímal. Bez přestání střílel s druhým strážným do směru postupu.

Po nějaké chvíli se dostali na místo, kde museli postupovat oklikami. Na to Doraner čekal.

Dal Bronxovi znamení. Laserový specialista zastavil skupinu. Podobných zastávek bylo v posledních dnech už několik.

U strážných to nemohlo vzbudit podezření.

Za podobancem a jeho kolegou šli už jen Doraner a Bronx. Pochopové nic netušili. Měli s džunglí práce až až.

Doraner pošeptal Bronxovi:

"Skryjeme se za nejbližším kmenem, teď jsme už od kolony dost daleko."

Teprve po nějaké době si strážé všimly, že za nimi nikdo nejde. Podobaný zaklel a pak zavolal:

"Doranere, hejbní sebou!"

Pilot ze zkušenosti věděl, že zvuk se v džungli nenese příliš daleko. Trpělivě čekal a v ruce držel oblázek.

"Odprásknu ho jako vzteklého psa!" řval podobaný někde poblíž. Strážní se volky nevolky museli vrátit. Vztekly se prodírali zpět Pak se zastavili. Chtěli se orientovat podle zvuků.

Mike Doraner se pousmál. Hodil kamínkem.

"Tamhle jsou!" ozval se podobaný. A znovu bylo slyšet lámání a praskání větví.

Mike Doraner a Bronx se přimáčkli k mohutnému kmeni. Pilot si tenkrát na pobřeží schoval kamínků několik. Teď se mu hodily.

Oba strážní se nijak nerozhlíželi a prošli kolem stromu.

Pak nastala Mikova chvíle. Pohlédl na Bronxu. Oba současně vyrazili z úkrytu a vrhli se na strážné, kteří k nim byli otočení zády.

Podobanec je zaslechl, stačil se otočit a zvedl paralyzátor.

Než Mike udeřil, spatřil nakrátko vztekem zkrivenou tvář. Strážný už nestačil vystřelit. Zasténal a zhroutil se k zemi.

Bronx to měl s tím svým ještě snazší. Sebrali ukořistěné zbraně.

Bronx se vrátil a dal koloně pokyn, že má pokračovat v cestě.

Vyhnanci jeden po druhem procházeli kolem Doranera a Bronxu. Když spatřili v jejich rukou zbraně, hned věděli, kolik uhodilo.

Prvnímu Mike nařídil, aby se postaral o ležící strážné. On a Bronx se museli připravit na přijetí blížících se strážných.

Prošlo kolem nich sedm vyhnanců a pak se ukázali dva Roccovi lidé. Chovali se lak bezstarostně, že byla hračka je odzbrojit. Jakmile jim Mike a Bronx strčili paralyzátory pod nos, bez reptání zvedli ruce. Vyhnanci, kteří šli za nimi je okamžitě odzbrojili.

Teď nesmělo dojít k žádnému zádrhelu, aby si zbývajících pět strážných ničeho nevšimlo. I další dva se jim podařilo přemoci. Teď už se zmocnili celkem šesti paralyzátorů.

Bronx přestal být opatrný. Domníval se, že zbývajících tři budou až na konci kolony. Vyhnanci míjeli Mika a Bronxu, který nebyl dostatečně skryt kmenem stromu. A to se mu stalo osudným.

Na konci šli jenom dva strážní. Ten třetí se zamíchal mezi vyhnance.

Spatřil Bronxu, vystřelil na něj a zahnal zbytek vyhnanců nazpátek.

Než si ho mohl vzít Mike na mušku, zmizel za oponou lián. Pilot se nejdřív podíval na Bronxu. Dostal jen jednu lehkou dávku. Byl sice v bezvědomí, ale nehrozilo mu žádné velké nebezpečí. Jeho zbraň převzal jiný vyhanec. Opatrně šel za Mikem Doranerem.

Tři strážní měli v moci sedm vyhnanců. To bylo zlé. Delší bitva by znamenala pro všechny zúčastněné sebevraždu.

Volky nevolky si musel přiznat, že tato partie je nerozhodná. Nemohl těch sedm nechat v rukou strážných. Ale zároveň neviděl žádnou možnost, jak je osvobodit. Tudíž bude muset vyjednávat.

Totéž pochopila i druhá strana. Najednou se ukázal Amer Wilkins.

Vykřikl: "Nestřílejte! Jdu vyjednávat!"

Zastavil se před Mikem Doranerem.

"Srdečně vás zdravím," řekl se znatelnou radostí.

Pilot se ale choval rezervovaně. "Co mi chcete říct?"

Amer Wilkins nedal nijak najevo, že se mu takový tón nelíbí. "Řekl jsem strážným, že se to logicky muselo stát, když poďobanec nedodržel ujednání."

"A co navrhuji?"

"Chtějí být pod vaším velením. Dokonce jsou ochotni předat vám jednu ze svých zbraní. Dospěli k názoru, že se z toho pekla můžeme dostat jediné v tom případě, že budeme všichni držet pohromadě."

Mike Doraner se na chvíli zamyslel a pak řekl: "Tohle jsem slyšel už jednou, ale dobrá, zkusíme to znovu. Řekněte jim, že souhlasím. Musíme odtud co nejrychleji pryč. Amer Wilkins se vrátil. Mike Doraner vydal příkaz, aby nesli Bronxe a dva strážné, dokud se nenajde vhodné místo pro tábor.

Když se Ren Dhark probral, díval se Čobemu přímo do tváře. Když se jejich pohledy setkaly, lékař sebou trhl a podíval se jinam.

"Už jsem si vás prohlédl," řekl. "Nic vážného se vám nestalo. Měl jste skutečně z pekla štěstí."

Ren Dhark se opatrně pokusil pohnout. Přitom si shrnul světlé vlasy z čela. Celé tělo ho bolelo. Nedával ale nic najevo. Snad má Čobe pravdu. Postupně zahýbal rukama a nohama. Pak zvedl trup. Skutečně si nic nepolámал.

"Co to tady provádíte za prostocviky?" zaslechl jakýsi ženský hlas.

Otočil hlavu. O pár metrů dál stála mladá matematická Anja Fieldová.

Ten svetr a kalhoty jí vlastně docela sluší, napadlo Rena. A zároveň si uvědomil, že vůbec neví, kde je. Ale stačilo mu, aby se jednou rozhlédl.

Byl nedaleko vchodu do jeskyně. Byla noc a poblíž něho svítily tři pochodně, zastrčené do skály. Většina vyhnanců spala na primitivních lůžkách.

Anja Fieldová čekala na odpověď. Renovi se zdálo, že se na něj dívá s jakousi úzkostí. Pevným hlasem pravil: "Po ránu pravidelně cvičím, co je na tom divného?"

Žena si vydechla. Pak poznamenala: "Doufám, že jste se vyspal dobře."

Ren Dhark dobře věděl, oč jde. Měla o něj starost, ale nechtěla ji dávat najevo. Podle jeho odpovědi teď věděla, že je v pořádku. A hned se ozval její komplex - za žádnou cenu nedat najevo nějakou ženskou slabost.

Ren Dhark se konečně postavil na nohy. Sice trochu vrávorал, ale stál. Manu Čobe ho podpíral.

"I když jste si nic nepolámал," poznamenal lékař starostlivě, "tak to ještě neznamená, že jste naprosto v pořádku. To vaše dlouhé bezvědomí se mi nijak nelíbilo. Je dost možné, že jste si z toho odnesl lehký otřes mozku. Každopádně byste se měl v nejbližších dnech šetřit."

Ren Dhark se opřel o balvan. Bolela ho hlava. Že by opravdu otřes mozku? Ale na to teď nesměl myslet. Znovu si vzpomněl na události posledních dnů.

"Našli jste Dana Rikera a Milese Congollona?"

"Nevím. Vyrazil pro ně Ralf Larsen s pátrací skupinou. Dosud se nevrátili."

"Jak už jsou tam dlouho?"

"Asi tak sedm hodin. Možná i osm," odpověděl lékař.

"Takže tak dlouho jsem byl v bezvědomí," zděsil se Ren Dhark. "Musíme něco podniknout. To je už hledají poněkud dlouho."

"Samozřejmě," souhlasil lékař, ale netvářil se nijak nadšeně. "Ale teď za tmy nemůžeme dělat nic. Už nemáme dost pochodní a láň."

Ren Dhark jeho námitku uznal, třebaže by nejradši vyrazil ihned. Ale nutně si potřeboval trochu odpočinout.

"Napít jsem vám už dal, ale musíte taky něco sníst," řekl Čobe a podával mu jakési ovoce.

Teprve teď si Ren uvědomil, jaký má hlad. Lačné sáhl po ovoci. Plod byl chutný a ukojil jím hlad. Pak usnul.

Když se probudil, stálo už dvojslunce Sol na obloze. Necítil se už tak polámaný, ale hlava ho dosud bolela.

Vedení převzal Manu Čobe. Najednou Dharka oslovil doktor Getrup.

"To je fajn, že jste už opět na nohou." Vědec z toho měl upřímnou radost. I když mu bylo teprve dvacet devět, udělal si už jméno v kybernetice a v základním výzkumu.

"Cožpak to Manu Čobe nevede dobře?" zeptal se Ren Dhark.

"To se nedá tak říct. Ale nemá to úroveň. Pátrací skupina nedala o sobě dosud nic vedet. Musí se tedy přece něco honem udělat, ne?"

"To bych řekl," souhlasil Ren. Nijak neusiloval o vedení vyhnanců. Ale stejně jako předtím na palubě GALAXY a později v Cattanu při konfliktech mezi posádkou a kolonisty, jaksí automaticky se dostal do vedoucí role díky svým rychlým rozhodovacím schopnostem.

I tady bylo třeba se rychle rozhodnout. Nemohl se ohlížet na nějaké Čobeho city. Chápal sice, že třiatřicetiletému lékaři není po chuti podvolovat se o deset let mladšímu muži, ale musel myslet především na Dana Rikera, Milese Congollona, Ralfa Larsena a ostatní muže. Museli být v nějakém nebezpečí, jinak by se byli už dávno vrátili.

Riker a Congollon už museli umírat hladu. Potřebovali rychlou pomoc.

Osm mužů je pohřešováno. V tom případě zbývá ještě jednadvacet vyhnanců. Deset jich musí pro pátrací akci stačit. Zbývajících jedenáct bude zatím shánět zásoby potravin.

Vyhnanci snášeli líány. Poblíž se začala vršit i hromada pochodní.

Ren Dhark potřásl hlavou. Mnohem ostřeji, než chtěl, řekl:

"I kdybychom těch pochodní a lián měli dvakrát tolik, tak to našim kamarádům nepomůže. Potřebuju deset chlapů a jdeme na to!"

"Ale jedna ženská by u toho taky chybět neměla," ozvala se Anja Fieldová.

"Samozřejmě, že ne," řekl Ren Dhark.

Když třiadvacetiletý poručík znovu převzal velení, Manu Čobe se nenápadně stáhl do pozadí. To se dalo čekat. Ale nebylo tím nijak řečeno, že by se v skrytu duše nepovažoval za lepšího velitele než Ren Dhark.

Přidal se k Renově pátrací skupině. A s ním i doktor Getrup.

Devět mužů a jedna žena vešli do jeskyně. Hned zamířili k místu, odkud se včera zřítíl Ren Dhark.

Cestou ho Manu Čobe ještě jednou varoval, aby se příliš nepřepínal. Ren byl rád, že mu neřekl o těch bolestech hlavy.

Pak by ho Čobe určitě varoval mnohem důrazněji. Už teď s ním byly problémy. Teprve když lékař poznal, jak skálopevně je Ren Dhark rozhodnut, vzdal se a mlčel.

S liánami jim výstup nedělal žádné potíže.

Ren Dhark přikázal dvěma mužům, aby zůstali na místě se zásobou pochodní. Pak si najednou uvědomil, že Čobe nepoužívá svůj zapalovač. "Dal jsem ho Larsenovi," vysvětloval lékař.

"Škoda, teď by se nám hodil!"

Osm lidí vešlo do vyhlazeného tunelu. Brzy se dostali k odbočce doleva.

Dohadovali se stejně jako Larsenova skupina před nimi. Ren Dhark už měl na jazyku rozkaz, že se pokračuje dál, ale pak neodolal, aby nevešel aspoň na pár kroků do odbočky.

Z několika kroků jich najednou bylo asi padesát. Tunel najednou končil. Před ním se rozkládala velická prostora. Kolem něj se tlačili ostatní. Ve světle pochodní se blýskal kov.

"To jsou přece nějaké stroje," zaslechl Ren za sebou jakýsi vzrušený hlas.

Postoupil pár kroků do jeskyně.

"Rozestupte se trochu s těmi pochodněmi, ať to vidíme líp," poručil.

Místnost měla půdorys pravidelného sedmiúhelníku. To znali už z výpravy do mrtvého města na úpatí hor. Ale tam všude ležel prach zkázy, kdežto tady nebylo patrné jediné zrníčko prachu.

Stály tu asi dvě desítky strojů a vypadalo to, jako by je někdo před krátkou chvílí vypnul. Začal systematicky propátrávat místnost, která měla průměr asi dvacet metrů.

K němu se přidala Anja Fieldová s doktorem Getrupem. Ostatní svítili pochodněmi.

Ren Dhark byl rád, že má s sebou tyto dva vědce. Na Zemi se sice věnoval základnímu výzkumu jako koníčku, ale to by mu tady nebylo moc platné.

Částečně to platilo i na Anju Fieldovou a Jo Getrupa, ale třeba spojí dohromady tolik fantazie, že aspoň jednomu stroji přijdou na kloub.

Sklonil se nad průhlednou tyčí, která byla silná čtyři centimetry a dlouhá půl metru. Chytil za ni oběma rukama.

"To by mohla být třeba nějaká ovládací páka," usoudil doktor Getrup.

Zaměřili se na malý kovový blok, z něhož vyčnívalo několik ostnů.

"Mám?" zeptal se a podíval se na Anju. Přikývla.

"Zkuste to."

Getrup lehce zatlačil na páku. Nestalo se nic. Přitlačil. Stále nic. Pak zabral vší silou. Ale tyč se nepohnula ani o milimetr.

Getrup to vzdal.

"Teď aspoň víme, že ta páka nemá žádnou ovládací funkci," řekl a lapal po dechu.

"Tím bych si nebyla zas tak jista," namítla Anja Fieldová. "Víme jen to, že pákou nemůžeme hnout. Ale co když je nějak zabezpečena?"

"Podíváme se dál," popoháněl je Ren Dhark.

Po chvíli už rozlišovali dva druhy strojů. Byly tu jednak kompaktní celky s různě dlouhými a silnými tyčemi. Kovové bloky měly sice různé rozměry, ale podle konstrukčního principu přináležely ke stejnému typu. Neviděli žádné pohyblivé části. Vypadaly podivuhodně, ale nijak složité.

Úplně jiný byl druhý typ. Jednalo se o konstrukce vysoké tři až čtyři metry, které jako by pocházely z nějakého zlého snu. Dva muži je mohli obejmout. Stály na plochých podstavcích.

Každý stroj se skládal ze sedmi kovových sloupů. Mezi sloupky rozeznávali změť drobných součástek, které všechny do sebe přímo zázračně zapadaly. Některé části strojů byly průhledné a v nich bylo vidět spleť dalších součástek.

"Já to vzdávám," vzdychl si Getrup a bezradně pokrčil rameny.

Ren Dhark na tom nebyl lépe. Podíval se po Anje Fieldové. Zdálo se mu, že se někam ztratila, ale pak ji spatřil. Ležela na břiše a upřeně pozorovala podstavec. Byla pozorováním tak zaujata, že si ani nevšimla, když k ní přistoupili. Když se otočila, měla v očích triumf.

"Podívejte se na ty symboly tady. Jestli to nejsou matematické značky, tak už na sebe nikdy nenatáhnu svetr a kalhoty!"

Přes bolest hlavy se Ren Dhark musel zasmát. Anja si musela být svou věcí zatraceně jistá, když dávala v sázku své nejmilejší oblečení.

Matematická na jeho smích zareagovala podezřívavě, ale pak pokračovala: "Jestliže to skutečně jsou matematické symboly, pak konstruktéři těchto strojů počítali v sedmičkové soustavě."

Ren Dhark a dr. Getrup jen zírali. Anja Fieldová se opět otočila k záhadným značkám. Opatrně se jedné dotkla. Najednou sebou trhlá a odskočila. Padla Getrupovi do náruče. Toho to tak překvapilo, že ztratil rovnováhu a dopadl na zadek.

Symbol, jehož se Anja dotkla, se rozsvítil. Ozvalo se bzučení. Jedna ze sedmi stěn se rozzářila. A najednou bylo v celé místnosti světlo jako ve dne.

Rena bolela hlava stále víc a víc. Pro bolest už skoro ani neviděl. Jen s obtížemi se doslal blíže k symbolům. Chvilí váhal, ale pak stiskl všech šest zbývajících.

Rozběhlo se několik strojů současně. Ozývaly se podivné zvuky, jaké ještě nikdy v životě nezaslechli. Zadíraly se až do morku kostí. Na první pohled se ale nikde nic nezměnilo.

Všichni byli překvapeni, že se ty mrtvé stroje najednou probudily k životu. Nikdo netušil, kde berou energii. Ren Dhark se s námahou postavil.

"Ztratili jsme už dost času, musíme hledat kamarády. Až je najdeme, tak to tady můžeme zkoumat dál."

Skupina se vydala znovu na cestu. Když se dostali k hlavnímu tunelu, Renovi se zdálo, jako by z dálky slyšel nějaké volání. Vycházelo z první jeskyně, kde nechal ty dva s pochodněmi.

"Běžte se tam podívat!" poručil jednomu muži.

Za pět minut se muž celý udýchaný vrátil. Už z dálky řval stále tatáž slova, ale nikdo mu v hluku strojů nerozuměl.

Když doběhl k Renovi, celý zářil radostí.

"Brána do druhé jeskyně se najednou otevřela. Obě křídla zajela do skály." Byla to skutečně potěšující zpráva. Ren Dhark vydal okamžitě příkaz k návratu do první jeskyně. Zdálo se mu, že postupují příliš pomalu. Netrpělivě své lidi poháněl k větší rychlosti.

Na bolesti hlavy úplně zapomněl. Uháněl k ohromnému otvoru mezi první a druhou jeskyní.

Vběhl dovnitř a okamžitě našel Dana Rikera a Milese Congollona. Byli u konce sil. Ale žili. Dan Riker se dokonce pokusil o cosi jako úsměv.

Manu Čobe Rena Dharka odstrčil a dal jim napít.

"Ty dáme zase do pořádku," řekl přesvědčivě.

Dr. Getrup si stoupl vedle Dharka.

"Chápete to, jak je možné, že se ta brána najednou zase otevřela?"

"Mohu se jen domnívat, že ona sedmiúhelníková místnost byla něčím jako ovládacím systémem brány."

"To je neuvěřitelné, že ty stroje ještě fungovaly!"

Totéž si myslel i Ren Dhark. Pak se zachmuřil. To je všechno pěkné, ale kde je šestičlenná záchranná expedice?

Jako první se probudil Ralf Larsen. Měl hlad a žízeň. V jeskyni nic nenašli k jídlu. Ani na vodu nenarazili. A pak na jednom místě ulehli ke spánku.

Dalo jim práci nalézt místo, kde by nebyly ony podivné kužele. Pak si už mysleli, že našli něco jedlého.

Dno jeskyně bylo zde pokryto tenkou hnědou slizovitou vrstvou, která připomínala řasy. Biolog Leiv Anders ale brzo zjistil, že je to nepoživatelné. Dokonce se domníval, že by to mohlo být jedovaté.

Ona hmota byla dokonce kyselá, protože užírala krystaly. A proto své tábořiště od ní pečlivě vyčistili.

Pochodně, které už nepotřebovali, protože jeskyně vydávala sama od sebe světla dost, jim přitom prokázaly dobrou službu. Jednoduše jimi tu hnědou hmotu odškrábli na stranu.

Ralf Larsen se nadvzděl. Podíval se, co dělají ostatní. Napravo ležel Szardak a Doorn. Vlevo Pandit, Sagall a Anders. Teď se probudil Sibiřan. Protáhl se. Larsen měl pocit, že slyší, jak mu křupají kosti. "Mám hlad, že bych sežral vola," zavrčel Doorn, když si všiml, že i Larsen je už vzhůru. I ostatní se začali vzbouzet.

"Přeji všem vespolek krásný den," pravil Janoš Szardak sarkasticky. Pak si začal upravovat uniformu.

Ralf Larsen se podíval na sebe. Byl celý uválený. Jak může být někdo takový pedant a myslet v podobné situaci na svůj zevnějšek, pomyslel si.

Leiv Anders ho ale vytrhl z podobných myšlenek: "Dal si už někdo tu námahu, aby se tady porozhlédl? Nevšimli jste si něčeho?"

Jeho otázky byly tak naléhavé, až to Larsena zarazilo. Pozorně se rozhlédl. Nejdřív si ničeho nevšiml, ale pak vykulil oči. Jejich tábořiště bylo obklopeno asi dvacetimetrovou zídou z krystalů, které vytvářely skoro jednotlý celek.

Larsen na to mlčky ukázal.

Leiv Anders přikývl. "Ale to není ještě všechno!" Hlas se mu trochu chvěl.

Ralfu Larsenovi zatím došlo, co má biolog na mysli. Jejich tábořiště se stalo jakýmsi ostrůvkem. Hnědá masa je obklopila a prvnímu důstojníkovi GALAXY připadala mnohem hustější než předešlého dne.

Bylo to jasné: krystalické kužele vytvořily jakýsi ochranný val proti oné slizké substanci. Larsen tušil jakési nebezpečí. Co to má znamenat?

Naléhavě se podíval na biologa a Anders jeho pohledu rozuměl.

"Je to jenom domněnka, ale jedno je jasné. Zatímco jsme spali, stalo se něco nevysvětlitelného. To hnědé svinstvo se neuvěřitelně rozmnožilo. Je to vidět na první pohled."

"A chtělo se nám dostat na kobytku," nadhodil Janoš Szardak.

"Je to možné. Jenže se mu to nepodařilo. A proč?" Zde se Anders významně odmlčel. Pak si odpověděl sám.

"I to je jasné. Krystaly se tomu slizu postavily do cesty. Z toho plyne, že tu máme co dělat s dvěma formami života, jež jsou nám naprosto cizí. Dokonce bych řekl, že tyto dvě formy jsou spolu v existenčním boji na život a na smrt."

"Jak to?" zeptal se Ralf Larsen.

"Když jsme si čistili tábořiště, konstatovali jsme, že sliz napadl krystaly. Všude, kde jsme to hnědé odškrábali, jsme narazili na zvětralé, rozpadající se krystaly. A teď se podívejte na tu uklizenou plochu!"

"Fakt!" připustil Ralf Larsen. "Krystaly se regenerovaly."

"Přesně tak! Skoro bych řekl, že krystaly nás před tím slizem chrání, protože jsme jim prve pomohli!"

"To snad ne!" zaprotestoval energicky Ralf Larsen. "Pak by ty krystaly musely být inteligentní. Sám si neumím představit, že by krystaly mohly být živé. Když se člověk na ten val podívá, skoro by tomu věřil, to přiznávám. Ale to ještě neznamená, že ty krystaly myslí. Ne. Je to patrně primitivní reakce na očištění místa, to je vše."

"Doufejme, že máte pravdu," řekl Leiv Anders. "Já si sice taky nemyslím, že by ty krystaly byly inteligentní v našem slova smyslu, ale jednají přece jen cílevědoměji než například živočichové. Když se na ten sliz podíváte, zjistíte, že nás obklíčil. Prakticky to znamená, že krystaly přišly během několika hodin o kus území, protože sliz vynaložil veliké úsilí, aby se na nás dostal."

Krystaly jim v tom přesto zabránily. Předpokládejme tedy, že krystaly i my máme nějaký společný cíl. Ale nejsem si ještě zdaleka jist, že by to s námi musely myslet dobře."

"Něčemu takovému nemohu prostě věřit! To je šílenství!" prohlásil Arc Doorn. "To jsou jen samé dohady, spekulace, nic víc."

Než mu v tom mohl kdokoli zabránit, vyskočil na krystalový val a ponořil prsty do hnědého slizu.

"Neblázněte!" vykřikl Leiv Anders. "Reakce toho slizu se dá vyzkoušet i jinak."

Arc Doorn vytáhl prsty asi za deset vteřin. "Už jsem tu bolest nemohl vydržet," řekl, aniž by hnul brvou.

Biolog se k němu vrhl. Pozorně si prohlédl Doornovy prsty. "Pokožka je napadena. Sliz působí jako kyselina. Při delším styku by rozleptal i svalovinu."

Anders si odepjal opasek a ponořil ho do slizu. Občas ho vytáhl a prohlížel si ho. Nakonec ho nechal v oné podivné hmotě na delší dobu.

"Podejte mi prosím pochodeň, Szardaku."

Druhy důstojník GALAXY ho mlčky uposlechl.

Anders se pochodní šťáral v hnědé hmotě. Nakonec dospěl k jakémusi výsledku.

"Můj opasek je ze stejného syntetického materiálu jako náš oděv a naše obuv."

Sliz mu nic neudělal. Pochodní jsem změřil, že vrstva je hluboká asi patnáct centimetrů. Takže ji můžeme bez obav přejít."

"Na to jsem čekal!" vykřikl Janoš Szardak a začal Andersův návrh okamžitě uskutečňovat.

"Nesmíme se ukvapit," brzdil ho Larsen. Jestliže už víme, že to bahno, sliz nebo co to je, můžeme přejít, tak musíme uvážit, kterým směrem se dáme."

"Měli bychom se vrátit," soudil Anders. "Tam ten sliz nebyl. Jak to vypadá dál, to můžeme jen usuzovat. Odtud vidím, že je tam toho slizu ještě víc. Živě si dovedu představit, co nás tam čeká. Nakonec v tom budeme až po krk. To by byl náš konec!"

"Tím by mělo být taky jasné, ve kterém směru bychom měli pátrat po východu z této jeskyně. Mohu jen doufat, že Dan Riker a Miles Congollon jsou už zachráněni. Mám takový pocit, že jsme v menším nebezpečí."

Muži na sebe vážně pohlédli. Ralf Larsen řekl nahlas to, čeho se všichni obávali.

"Tak jdeme," vykřikl Janoš Szardak. Postavil se do čela a brodil se slizem, který jako by je chtěl zadržet a lepil se jim na nohy.

Šest mužů postupovalo jen pomalu vpřed.

"Všiml jsem si, že to zvířetvo vůbec necáká. Už několikrát jsem se ho pokusil rozvířit, ale ono nic," poznamenal Larsen.

"Správně," potvrdil Anders. "Sliz vytváří jednolitou masu."

"Tak nějak jsem si představoval prasliz," podotkl žertem Szardak.

Když spatřil, že se Anders zamyslel, jako by mu došlo, co právě řekl. "Ale to bylo jenom ze srandy. Copak si myslíte, že by to skutečně...?"

Biolog zavrtěl hlavou. Trápil ho vážnější problém.

Brodění bylo namáhavé. Z mužů se pot jen lil.

Ještě padesát metrů a je to," hlásil Janoš Szardak. A najednou zděšeně vykřikl: "Ten sajrajt se pohybuje s námi. Teď jsme urazili už určitě pětadvacet metrů, a přesto nám zbývá ještě čtyřicet!"

"To se zvládne!" Are Doorn se rozběhl. Jak se mu sliz lepil na nohy, vypadaly jeho pohyby komicky a bezmocně.

Sibiřan se přesto dostal o pořádný kus dál.

Muži ho napodobili. Sliz jim nestačil.

Dostali se konečně k Doornovi. Opět stáli na krystalickém dně jeskyně. Sliz se dokonce trochu stáhl. Přestali hoej zajímat.

Pak přišel první šok!

Nejdřív vykřikl Janoš Szardak.

"Krucinál, kdo to tady hází kameny?" Přitiskl si ruku na tvář, na níž se začínala vytvářet rudá skvrna.

Muži se užasle rozhlédli. Poblíž byly jen půldruhá metru vysoké krystaly.

"To jsou mi nějaké čáry," poznamenal Leiv Anders. I jeho cosi zasáhlo do hlavy. Pozorně si prohlížel dno. Pak zvedl jakýsi trojhranný kousek krystalu. "Tenhle úlomek mi spadl na hlavu."

Než se Anders stačil pustit do dalekosáhlých vývodů, začalo je cosi pravidelně ostřelovat Ze všech stran na ně létaly kusy krystalů.

"Rychle pryč!" zařval Janoš Szardak a vyrazil vpřed s rukama před obličejem. Ale po několika skocích to musel vzdát.

Zasahovaly ho stále větší kusy. Ruce mu už krvácely.

"Nazpátek!" vykřikl. "Tudy to nejde! Je to ještě horší!"

Muži se v panice otočili. Ale po několika krocích ostřelování najednou přestalo. Užasle se zastavili.

Larsen hořce prohlásil: "Obávám se, že Anders se s těmi inteligentními krystaly trefil do černého."

"To se teď definitivně zjistí," řekl biolog. Rozběhl se původním směrem. A v tom okamžiku začaly opět létat úlomky krystalů. Anders dostal nejméně dvanáct zásahů.

Zastavil se.

Úlomky létaly dál.

Udělal krok zpátky.

Přestalo to.

"Takže tím bychom to měli dokázáno," řekl. "Osobně se domnívám, že vím, jak to krystaly dělají. Je v nich určitě nějaké vnitřní pnutí..."

"Dokonce dovedou i měřit!" doplnil ho Szardak.

"Ano! A tím je jasné, oč jim jde!"

"O co?" zeptal se Jan Sagall. Muž byl z toho celý přepadlý. Byl nervově úplně vyřízený. Nebyl to žádný zbabělec, ale poslední události byly nad jeho síly. Rocco ho dal deportovat, protože nechtěl opravit samohybné paralyzátory.

Nechtěl dát guvernérovi do niky žádnou další zbraň, již by mohl utlačovat kolonisty.

Odpověděl Ralf Larsen. "Krystaly prostě nechtějí, abychom šli tím směrem!"

"Takže se musíme vrátit do toho slizu," doplnil ho biolog.

Ralf a Larsena přepadly tísnivé úvahy a už ho neopouštěly. Už se viděl, jak se propadá do slizovité hmoty. Dokázal si to velmi reálné představit.

"Ještě se to nestalo," řekl nahlas.

Janoš Szardak se na něj starostlivě podíval. Sám se bál, že mu selžou nervy. Larsen na něj povzbudivě kývl a druhý důstojník si vydechl.

Larsen ho pochopil. V téhle situaci si nemohli dovolit žádnou hysterii.

Znovu vkročili do hnědé hmoty.

Jejich tábořiště bylo stále ještě čisté. Ochranný val dosud nepovolil. Udělali si přestávku. Když si odpočinuli, brodili se dál.

Sliz se před nimi táhl do nekonečna. Z hnědé hmoty čněly kužele krystalů.

Larsenovi se zdálo, jako by měl na nohou olovené koule. Ale nepoddával se. Zarputile bojoval s únavou.

Sliz nebyl nikde hlubší než deset centimetrů, ale přilnavost měl značnou.

Asi po dvou kilometrech se jeskyně silně zúžila. Slizká hmota se stékala do jakési čtyři metry široké stružky.

Připomínala potůček, který by měl ústít do jezera. Ralf Larsen předpokládal, že tady bude sliz mnohem hlubší.

Varoval druhy. Opět měli pevnou půdu pod nohama. Chvilí si oddechli a pak opatrně pokračovali po okraji sliznatého potoka.

Občas jim připadalo, jako by sliz měnil barvu. Nabýval světlehnědého až skoro černého odstínu.

Pak byli svědky něčeho neskutečného. Najednou se u stropu uvolnil jeden kužel a zřítíl se do slizovité kaše. Celý v ní zmizel.

Vedle něj dopadl hned druhý. Za pár vteřin se zdálo, že se řítí celý strop. Učiněné krupobití.

Jakmile se krystaly uvolnily od stropu, přestaly svítit. Že by byly pouze součástí nějakého většího celku?

Už se vršily v příkopu plném slizu. Padaly další a další. Bylo jasné, že chtějí vytvořit jakousi hráz. Dokonale se jim to ale nedařilo. Na okrajích sliz stále ještě protékal.

Ralf Larsen už nepochyboval. Probíhala zde bitva dvou životních forem.

"Už to mám!" vykřikl Leiv Anders. "Už vím, proč nás krystaly hnaly tímto

směrem. Potřebují naši pomoc. Samy by tu hráz nepostavily. Množství krystalů, které se mohou utrhnout, je pouze omezené. Teď jsme na řadě my."

Biolog popadl do náručí jeden kužel vyrůstající ze země. Měl něco přes metr.

Ostatní ho napjatě sledovali. Zatím se jim ještě nepodařilo žádný uvolnit.

Andersovi ano. Kužel jako by čekal jenom na něj. S hlasitým prasknutím se uvolnil.

Anders ho okamžitě odvěkl ke stružce a hodil ho do mezery v hrázi.

"Takže se dáme do práce," zabručel Janoš Szardak. Vybral si kužel. Ostatní ho hned napodobili.

Nikdo z nich netušil, do čeho se to tady pouští. Nejdřív pracovali jako zběsilí.

Pot se z nich jen lil.

Kužele reagovaly neuvěřitelně rychle. Stačilo se jich jen dotknout a už se kácely k zemi.

Hráz narůstala. Ale sliz nacházel nové a nové skuliny. A navíc se stále více rozléval.

Ralf Larsen a Arc Doorn balancovali na hrázi. Snažili se ji zpevnit i na druhé straně.

Po třiceti minutách Ralf Larsen zaúpěl: "Já už nemůžu!" Stěží popadal dechu. Stál tak dvě tři minuty. Vzduch v jeskyni byl nepříjemně teplý. Dostával žížeň.

Vtom ho něco zasáhlo do hlavy. Na zem dopadl úlomek krystalu. Zasténal. Ani ne tak bolestí jako spíš tím, že pochopil, proč dostal ránu. Stali se otroky krystalů. Přestávky se zakazují.

Když vláčel k hrázi další kužel, zavolal na kamarády, co se mu stalo. Szardak tomu nechtěl věřit. Přestal dělat. A hned se přesvědčil o pravdivosti Larsenových slov.

Všem teď bylo jasné, že jsou krystalům vydáni na milost a nemilost. Úlomky jim sice nemohly moc ublížit, ale všichni viděli, že kužele jsou schopny padat na určité místo. A takový kužel by je už mohl zabít.

Šest mužů zoufale zpevňovalo hráz. Museli chodit pro kužele stále dál a dál. Brzy nebyl v okruhu sta metrů jediný. Hráz byla teď už sedmdesát metrů dlouhá. Sliz na jedné straně už nenacházel cestu. Stahoval se proto na druhou. Pandit, Sagall, Anders a Szardak teď přispěchali Larsenovi a Doornovi na pomoc. Nejdřív ale museli vyšplhat na hráz. Najednou drobný Jan Sagall uklouzl a zřít se do slizu. Hrůzné vykřikl. Szardak byl už na druhé straně. Pomoci mu nemohl. Zato Pandit bleskově zareagoval. Otočil se a chytil Sagalla za ruku. Mužik zapadl už po pás.

Dlouhý silný Anders ho chytil za druhou. Společně tahali a tahali. Sliz pouštěl svou oběť jen po milimetrech. Nakonec ho vytáhli.

Sagall visel zcela apaticky v Indové náruči. Pro práci se s ním už nedalo počítat. I krystaly ho odepsaly. Nestřílely po něm úlomky, třebaže bezvládně ležel na zemi.

Zbylých pět mužů už bylo blízko zhroucení. Ale úspěch na jedné straně hráze je povzbudil. Na chvíli dokonce znásobili své úsilí.

Jak stavba hráze pokračovala, sliz se stále více rozléval.

Muži si zatím všimli, že kužele, které navláčeli na hráz, mezitím stačily srůst se dnem jeskyně.

Na tom Ralf Larsen vybudoval plán.

"Musíme zkusit trik! Schválně necháme tomu slizu jeden průtok."

Všichni byli pro. Stavěli hráz na místě, kam sliz ještě nedosáhl. Položili vedle sebe deset kuželů. Tím vznikla sice nevysoká, ale přesto patnáct metrů dlouhá hráz.

K jejich nesmírné radosti se sliz dál už nerozléval. Stačil mu dvoumetrový otvor. "Na to jsme měli přijít už dřív," zabručel Arc Doorn.

"Teď si uděláme zásobu kuželů," přikázal Larsen.

Když jich měli dvacet, chvíli si odpočinuli.

"Tu díru musíme přehradit co nejrychleji. Jsem zvědav, co se stane pak. Přece to musí mít nějaký smysl." Andersův hlas byl plný očekávání, zároveň však v něm zazníval podtón strachu.

Všichni byli napjati, zda se experiment zdaří. Jestliže se sliz bude opět tak rychle rozlévat, jsou ztraceni. Ani krystaly by je k další práci nedonutily. Na to už byli příliš vyčerpaní.

Každý popadl do náručí pořádný kužel. Na Larsenovo znamení je současně vhodili do mezery. Pak utvořili řetěz a naházeli další kužele do skulin.

Hráz byla hotova.

Nejdřív pocítili hořké zklamání. Hnědá hmota se bleskově šířila po obou okrajích hráze. Na jedné straně pak zpomalila.

Nakonec se úplně zastavila.

Sliz začal ustupovat do původní strouhy. Nejdřív pomalu, ale pak stále rychleji a rychleji. V tom okamžiku se sliz na druhé straně hráze přestal rozlévat.

Muži si s jásotem padli do náručí. Dokázali to!

Dívali se na učiněný zázrak. Přehrazený sliz se stahoval stále více do sebe. Kam až dohlédli, všude se sliz rozkládal a vystupovalo dno.

Nakonec z něho zbylo jen několik louží. Byl teď černý jako noc. Tím celý útok skončil. Ze slizu zůstalo asi deset koulí, velikých jako dva fotbalové míče.

"Takže o tohle krystalům šlo," konstatoval Leiv Anders. Lapal po dechu stejně jako druzi. Svalili se na zem. Trvalo jim půl hodiny, než se poněkud vzpamatovali.

Leiv Anders se staral o Jana Sagalla. Mužik už zase reagoval. Dokonce mu bylo nesmírně trapné, že ztratil nervy.

Biolog ho konejšil a pomohl mu na nohy.

"A co teď?" zeptal se Szardak.

"Moc bych se tady nezdržoval. Za chvíli budeme u konce sil. Musíme najít východ, jinak zařveme." odpověděl mu Ralf Larsen.

V Rodině dohasínalo vzrušení. Dosáhla velkého vítězství.

Rodinu tvořily všechny krystaly. Boj proti Tomu Druhému, proti slizu, byl pro ni alfabou a omegou přežití.

Rodina věděla, že ti Hýbající se byli pro ni neocenitelnou pomocí. Bohužel byli příliš hloupí. Neuměli reagovat na kolísání buněčných paprsků. Rodina se s nimi nemohla porozumět. Musela je k boji zkrátka přinutit.

Přitom byl sliz těm Hýbajícím se také nepřítelem. Kdyby Rodina znala něco takového, jako je hrdost, pak by byla hrdá na to, že si to okamžitě uvědomila. Ale Rodina nebyla schopna žádných citů. Uvažovala podle přísných zákonů přežití. A proto bylo z jejího hlediska i správné, že se ti Hýbající blížili k hranici absolutního vlivu slizu. Zde budou muset bojovat znovu. Rodina se rozhodla, že je k tomu přinutí.

Přibližně v tutéž dobu stoupal Ren Dhark už podruhé k tunelovitým spojovacím chodbám mezi oběma jeskyněmi.

Netušil nic o neskutečném boji záchranné expedice hluboko pod nimi v obrovské krystalové jeskyni. Vpřed ho hnál pocit, že těch šest potřebuje jeho pomoc.

Manu Čobe a Anja Fieldová zůstali s dalšími dvěma muži u Dana Rikera a Milese Congollona.

Ren Dhark vyrazil na cestu, když ho Manu Čobe ujistil, že těm dvěma nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí. Lékař měl

naopak strach o Dharka. Znovu ho varoval, aby se šetřil.

"Natolik své tělo přepínat nesmíte," řekl.

Ren Dhark si na Čobova slova vzpomněl, když dostal další záchvat bolesti hlavy. Bylo to přímo k zešílení.

Doktor Getrup se ho zeptal: "Co je vám, Dharku? Vždyť vy vrávoráte!"

"To nic není!" Ren Dhark se snažil vši silou vzhopit. Sám až moc dobře věděl, oč jde. Ale nechtěl se vzdát.

Stále znovu si v duchu říkal: Musíš vydržet, vydržet, musíš, musíš...

Když se dostali k dalším třem odbočkám, rozhodli se, že na to půjdou systematicky. Vždy dva a dva muži prozkoumají každý tunel.

Dohodli se, že se okamžitě vrátí, jakmile narazí na další odbočky. A tak se i stalo. Za nějaký čas se všech šest znovu setkalo.

Ren Dhark načrtl zuhelnatělým koncem pochodně na podlahu plánec oněch tří chodeb. Nejdřív vyznačil odbočky v tunelu, který sám prozkoumal. A pak podle informací svých druhů vyznačil i ostatní tunely.

Pak společně přešli do hlavního tunelu k už známých odbočkám. Zde se znovu rozdělili. Když se pak znovu sešli, udělal plánec zase Getrup.

Doufali, že tímto způsobem získají postupně přesnou představu o bludišti tunelů a chodeb. Brzy pochopili, že nalézt pohřešované nebude žádná hračka.

Nicméně zarputile prohledávali jednu odbočku za druhou. Občas narazili na chodby, která končily v malých jeskyních. Jeskyně však byly naprosto prázdné. Pak si mohli na plánek odbočku odškrtnout. Jenže počet nových odboček bohatě převyšoval počet těch odškrtnutých.

Ren Dhark si s hrůzou uvědomoval, že pátrání je stále beznadějnější. On sám byl u konce svých sil. Nemělo smysl si něco namlouvat. Dlouho to už nevydrží.

Ale před druhy nedával nic najevo. Naopak. Udělal z hledání něco jako sportovní soutěž. Vítězem byla ta skupina, která po nalezení jedné nebo více odboček byla rychleji na místě srazu.

Asi tak uprostřed mezi městem Cattan a amfií roztavenou GALAXY se shromáždilo tři tisíce lidí, většinou mužů.

Objevil se tam i guvernér Cattanu Rocco se svými důvěrníky Sabatim a Megunem. S potěšením konstatoval, že jeho přítomnost byla uvítána s nadšením. Členové posádky GALAXY se na něj sice nedívali tak radostně, ale to snadno přebolo. Pro Rocca bylo podstatné, že ho za svého vůdce znovu uznávala většina z padesáti tisíc kolonistů. Amfiové se zatím znovu neukázali. Tím se situace v Cattanu zkonsolidovala.

Nejdříve to vypadalo tak, že město, budované několik měsíců, zanikne ve strašlivém požáru. Když amfiové svými zbraněmi roztavili na osm set metrů vysokou GALAXY, zdálo se, že to znamená i nevyhnutelný konec Cattanu.

Později se ukázalo, že škody nejsou tak hrozné. Obyvatelé se dali do odklizení trosek. Avšak další budování Cattanu se tím zastavilo.

Bylo zapotřebí všech sil ke zřízení obranných postavení. Posádka GALAXY ochotně pracovala bok po boku s kolonisty. Ustavičná společná práce začala přinášet první plody. Vznikla laserová palebná postavení nejen v bezprostřední blízkosti města, ale i na druhém břehu reky a v podkovovitém pohoří obepínajícím Cattan.

Roccova hvězda nikdy nezářila jasněji. Proto se dostavil i na dnešní sportovní akci. Chtěl využít své popularity.

Několik mladých kolonistů přišlo s nápadem na uspořádání lehkooatletických přeborů.

A vzhledem k tomu, že si lidé přece jen potřebovali občas oddechnout, Rocco s jejich plánem souhlasil. Sportu příliš nerozuměl, a proto nechápal, že se lid může pro něco takového tak nadchnout

Vychytralý Sabati mu to ale vysvětlil:

"Protože zdejší gravitace je pouze 0,89, budou výkony závodníků mnohem lepší než na Zemi."

"Výtečné," uvažoval Rocco nahlas. "Sabati, jestliže někdo dosáhne obzvláště pěkného výsledku, chtěl bych mu osobně pográtulovat. Dávejte dobře pozor a včas mě informujte!"

Mezi diváky byl i Pjotr Wonzeff. Pěťadvacetiletý kosmický pilot se stal v Cattanu slavnou osobností. Svými neohroženými útoky proti amfiům si získal sympatie všech obyvatel města.

Stejně jako všichni členové bývalé posádky GALAXY byl i on Roccovi trnem v oku. Guvernér byl ale dost chytrý na to, aby něco proti tomuto lidovému hrdinovi podnikal. Musí počkat, až jeho popularita poněkud poklesne, a pak se uvidí. Nenáviděl ho, protože se mu ustavičně zpěchoval.

Pjotr Wonzeff stál mezi ostatními piloty a posádkami průzkumných člunů. S nadšením sledovali závody.

Pilot Arly Scott vykřikl:

"Ti kluci jsou ve fantastický formě. Ani jsem netušil, že tady máme tak dobré atlety."

"Lose Dakapu znám ještě z Kalifornie. Byl to jeden z nejlepších stovkařů na Zemi," řekl technik Edward Brown.

"I když je tady nižší gravitace, tak je 9,47 metrů při skoku do dálky přece jen úžasný výkon," rozplýval se Arly Scott nadšením.

"Teď jsem zvědav na tu stovku," prohlásil Wonzeff.

Edward Brown znalecky řekl:

"Na Zemi ji dělal za 9,8. Jen o desetinu sekundy za světovým rekordem. Dráha je ostatně velmi dobrá..."

Kolonisté obehnali závodistiště lany. Přeborů se účastnilo asi padesát závodníků. Ne pro všechny bylo subtropické klima Mam Islandu, největšího z jedenácti kontinentů a ostrovů Hope, ideální. Ale teď navečer nepálily paprsky obou sluncí tak prudce. Jeden den na Hope byl o něco kratší než ten pozemský. Rotace planety trvala 23 hodin 22 minut.

"Už jdou na start!" Arly Scott netrpělivě přešlapoval. V ruce držel náramkové hodinky. Chtěl si sprint stopnout sám.

Tři tisíce diváků zmlkly. Startér zvedl pistoli. Los Dakapo byl jasným favoritem. Jeho soupeři budou muset tvrdě bojovat o umístění. Přesto všichni na tento závod čekali netrpělivě, protože se dal očekávat fantastický výsledek. I Rocca nakazilo všeobecné vzrušení. Díval se na běžeckou dráhu jako u vytržení. Ligo Sabati mu vysvětlil, co je na tomto závodu zvláštního.

Pouze holohlavý fanatik Ali Megun ustavičně sledoval diváky. Závod ho absolutně nezajímal. Zvlášť podezřívavě sledoval celou dobu skupinku od průzkumných člunů.

Na tváři se mu rozhostil ošklivý škleb, když se jeho vytrvalost dočkala odměny. Pozorně registroval, jak k Pjetru Wonzeffovi nenápadně přistoupil Bernd Eylers. Bývalý bezpečnostní pracovník GALAXY si zvolil ideální okamžik. Všichni měli oči jen pro běh na sto metrů.

Ali Megun přímo jásal. Na něj si nepřijdou. Jestliže se Wonzeff zaplete s Eylersem, tak si podepsal poukaz na deportaci. Opatrně nastavil svůj odposlechový přístroj na ty dva. Mohl jím odposlouchávat hovory na kilometry daleko. Zatím ale mlčeli.

Wonzeff si už všiml, že má vedle sebe Eylerse. Krátce se pozdravili. Rukou dal Eylersovi znamení, že by se teď chtěl soustředit na závod.

Běžci vyrazili.

Bleskový Dakapův start byl přímo úžasný.

Už po padesáti metrech měl skoro pětmetrový náskok. A do finišu svou rychlost ještě zvyšoval. Vrazil do cíle.

Chvilí bylo ticho a pak se rozpoutala bouře. Wonzeff stačil ještě zaslechnout Arlyho Scotta:

"Fantastický! Pod devět vteřin!"

Spousta diváků si sama měřila čas. Všechny zachvátilo nesmírné nadšení. Do vzduchu létaly klobouky a cizí lidé se navzájem poplácávali po ramenou.

Bernd Eylers toho hluku využil. Přiložil ústa k Wonzeffovu uchu.

"Musím s vámi mluvit! Kde by to šlo zařídít?"

Pilota to příliš nepřekvapilo. Něco podobného čekal.

"Přijďte jednoduše ke člunům. Tam mohu nežádané posluchače vypnout."

"Výtečné! Takže mě brzo očekávejte." Bernd Eylers se opět ztratil v rozbouřeném davu.

Ali Megun byl vzteky bez sebe. V tom bengálu mu byl i jeho přístroj k ničemu.

Rocco se k němu otočila a ostře se zeptal:

"Co se tváříte tak zle?"

"Eylers se setkal s Wonzeffem. Kvůli tomu kraválu jsem nezachytil ani slovo."

"Zajímavé! Ejhle! Ty dva budeme muset sledovat ještě přísněji."

Malý Ligo Sabati se přitočil ke svému pánu a mistru:

"Už jsem to domluvil. Sportovní výbor kolonistů se bude cítit poctěn, když předáte ceny za běh na sto metrů."

Na guvernérově tváři se rozhostil spokojený úsměv.

"Nuže, nenechejme je čekat!"

Ligo Sabati mu razil cestu hustými davy diváků. Tlampače zatím hlásily:

"Ceny předá osobně pan guvernér. Díky jeho porozumění se mohly tyto závody konat navzdory těžkým dobám, které právě prožíváme."

Rocco se lehce ukláněl na všechny strany. Teď už stál na běžecké dráze.

Ze všech stran se ozývaly výkřiky nadšení.

Muž u mikrofonu si vyžádal klid. Pak pomalu a s důrazem na každé slovo hlásil:

"Vítězem běhu na sto metrů se stal Los Dakapo s časem 8,69 sekund..."

Dál se nedostal. Stovky nadšených mužů vyběhly ke stupňům vítězů. Los Dakapo stál na sudu s číslem jedna.

Rocco neměl ani tu nejmenší šanci k nějakému předávání cen. Svůj skvělý plán, že se v projevu zmíní i o svých zásluhách, musel opustit.

Fanoušci ho zatlačili úplně stranou. Stál vklíněný uprostřed davu. Musel se dívat, jak fanoušci zvedají Dakapu na ramena a odnášejí ho.

Chvěl se vzteky. Nicméně se s pochopením usmál, když se mu za to členové výboru omlouvali.

"Plně chápu jejich nadšení. Předajte Dakapovi moje blahopřání. Byl to skutečně výtečný výkon. Na tento běh v životě nezapomenu."

"A nezapomeňte, že v posledním čase neměl ani čas trénovat," přerušil ho jeden sportovec.

Nikdo si nevšiml, že se Roccovi v očích podezřele zablesklo. Nic ho nedokázalo rozhněvat tak, jako nedostatek respektu. Musel se ovládat, aby nevypadl z role dobrotivého a tolerantního vůdce lidu.

Lítostivě řekl:

"Teď mě ale musíte omluvit. Služební povinnosti, chápete."

Odchod ho se sportovci smířil. Organizátoři mu dali třikrát provolat hurá. Rozvážným krokem kráčel spolu se Sabatim a Megunem ke vznášedlu.

Sotva si nastoupil, nařídil:

"Příští žádost o jakékoli přebory se zamítá. Přemýšlejte, jak to zdůvodníme, Megune!"

"Měli bychom být Roccovi vlastně ještě vděční, že dal GALAXY hned po přistání vybrakovat," řekl odborník přes vysokoenergetické vysílače Hadrún Ismaran astrofyzikovi Bentheimovi.

Stáli v provizorní ubikaci. Poslední díly vysílače byly z GALAXY vymontovány krátce před útokem amfiů. Pomocí energetických agregátů Ismaran vybudoval gigantický vysílač.

Bentheim Arabovi odpověděl:

"Kdyby Rocco GALAXY nevybrakoval, pak by loď pravděpodobně nebyla při útoku zničena. Se svými těžkými zbraněmi by měla proti amfiům určitě vysoké šance."

"I tak se dá argumentovat," uznal Ismaran. "Ale nejsem přesvědčen o tom, že by GALAXY určitě zvítězila."

"To máte pravdu. Já sám jsem rád, že mám teď k dispozici přístroje z GALAXY."

Astrofyzik si zapálil cigaretu. "Přejdeme k vážnější věci."

Hadrún Ismaran přikývl.

"Už několik dní se snažíme navázat spojení se Zemí. Zatím marně. Nechce se mi věřit, že by tato soustava byla tak daleko od sluneční soustavy, že by ani energie toho mého mamuta nemohla tu vzdálenost překlenout. Jen tak náhodou jsem včera při rozhovoru s vaším kolegou Craigem zaslechl, že galaktické magnetické pole je v jakési nevysvětlitelné nestabilitě. Proto jsem vás požádal, abyste se za mnou stavil. Není v tom příčina selhání mého vysílače?"

"Craig vám pravděpodobně řekl, že tyto změny byly pozorovány ještě před odletem GALAXY v Alamo Gordo na Zemi."

Astrofyzika překvapilo, že tohle Ismaran nevěděl.

"Tak fajn, takže teď už to víte. Ta nestabilita není v žádném případě nevysvětlitelná. Asi jste Craiga špatně pochopil. Je způsobena enormním přírůstkem energie interstelárních částic. Zjistili jsme to naprosto jistě. Nevysvětlitelné je jenom to, odkud se ta energie bere."

Hadrún Ismaran se zatvářil vážně.

"Tohle jsem nevěděl. Není zde nebezpečí nějaké kosmické katastrofy?"

"Je! Klobouk dolů, jak rychle dovedete uvažovat při takovém minimu informací. Ani moji kolegové tomu nechtějí uvěřit. Domnívají se, že k něčemu takovému může dojít až za desetitisíce let."

Ismarana astrofyzikova slova uznání nesmírně potěšila. Rád slýchal chválu. Líbezně se usmál a zeptal se:

"Vy máte ale jiný názor, že?"

"Samozřejmě," prohlásil Bentheim. "Měřením jsme zjistili, že příčina není v naší Galaxii. Nebezpečí přichází z intergalaktického prostoru. Domnívám se, že se dlouho předtím, než nastane katastrofa, musí všichni obyvatelé Mléčné dráhy obávat nějakých nepříznivých efektů."

"V tom jsem s vámi zajedno," řekl s obavou Ismaran.

Bentheim však pokračoval:

"Ale nevěřím, že se to týká naší nebo nejbližší generace. Co se týče vaší otázky, pak nevím, zda změny magnetického pole mohou mít na váš vysílač vliv. Možné by to bylo. Spíš se však domnívám, že jsme od Země příliš daleko. Vždyť ani nevíme, kterým směrem je."

Arab se zatvářil zklamaně.

"Musím se tedy pomalu smířit s myšlenkou, že kapacita vysílače je stále nedostačující. Rocco určitá nebude nijak nadšen, když budu požadovat další zdroje energie."

"Dá se to vysvětlit ještě jinak," řekl Bentheim.

"A jak?"

"Asi se vám to nebude líbit. Třeba vám ze Země nikdo neodpovídá."

"A proč by neodpovídal?"

"Však si vzpomínáte, jak jsme odlétali. Skoro se nám to ani nepodařilo, protože se ve sluneční soustavě náhle objevily cizí kosmické lodě. Když už byla GALAXY ve vesmíru, došlo dokonce k bitvě. Je docela možné, že Zemi nějakí nezvaní hosté dobyli."

Ismaran se na něj zděšeně podíval.

"To by bylo strašné!"

Bernd Eylers se potuloval Cattanem zdánlivě bez cíle. Věděl, že ho sledují, ale nedělal si z toho hlavu.

Rocco ho zatím neomezoval v pohybu, i když věděl, že Eylers velel bezpečnostnímu oddělení na GALAXY. Pan guvernér byl lišák. Okamžitě si uvědomil, že za současné situace nemůže proti němu nějaký Eylers nic dělat.

Obyvatelé Cattanu se obávali hlavně nového útoku amfiů, se kterým počítal i Eylers. I on přesvědčil bývalou posádku, aby se všemi silami zapojila do budování obranných systémů.

Eylers měl stále ještě malou organizaci lidí, kterým mohl důvěřovat. Od nich se pravidelně dozvídal, jaká je nálada obyvatelstva. Vedle toho se staral o to, aby Ren Dhark neupadl úplně v zapomenutí.

Oficiálně dělal tlumočníka. Tím spadl k administrativě města a měl dokonce malou kancelář. Potuloval se Cattanem vlastně služebně.

"Hej, vy tam!" křikla jedna žena.

Bernd Eylers se překvapeně ohlédl.

"No, vy! Jste od administrativy?"

"Ano, ale..."

..Žádný ale! Tak mi řeknete, kdy se budu moct nastehovat do toho slíbeného rodinného domku?" Hezká žena ho probodávala očima.

"Ale vážená paní, musíte mít strpení. Nemůže být všechno hned. Přednost má teď budování obrany."

Kolem nich se už shromáždil hlouček zvědavců. Většinou to byly ženy, ale bylo mezi nimi i pár mužů. Jeden z nich řekl: "Správně! Jsou důležitější věci na světě než nějaké rodinné domky."

Žena se však nedala odradit:

"Ale před odletem nám slibovali..."

Eylers jí skočil do řeči:

"Ale ano, ano. Jednou ten domek mít budete, ale nejdřív musí být hotova obrana. Jsme přece ve válce! Přece nechcete, aby vaše děti padly do rukou amfů!"

"Ne, jen to ne!" Žena se pak na chvíli zamyslela a řekla:

"Máte pravdu. Obrana je důležitější."

Eylers jí přívětivě pokynul a kráčel dál.

Došel k řece. Na druhém břehu se odlévaly základy pro těžká laserová děla, která byla rovněž vymontována z GALAXY. Jen občas spatřil člověka. Většina prací byla automatizována. Dalo by se říct, že kdyby kolonisté neměli k dispozici tak obrovský strojní park, pak by nemohla výstavba Cattanu pokračovat tak rychle.

Po zničení GALAXY byla přistávací plocha průzkumných člunů přemístěna. Eylers se nestaral, zda ho někdo sleduje nebo ne, a šel rovnou ke štíhlým raketám.

Terén zde byl vlnitější. Po hodině chůze došel ke člunům.

Okamžitě poznal, který patří Wonzeffovi, protože pilot se o jeden opíral a sledoval, jak se Eylers blíží.

Pozdravili se.

"Račte dál," pozval ho Wonzeff dovnitř.

"Jste sám?" zeptal se Eylers.

"Ještě je tady Goofy. Ale ten bude teď vyhrávat."

Eylers se nechápavě podíval za Wonzeffem, který se naklonil do velitelské kabiny a křikl: "Goofy, bacha! Máme tu hosta. Můžeš spustit to své dostaveníčko."

"Fajn," ozvalo se.

Wonzeff se otočil.

"Udělejte si tady ve strojevně pohodlí, Eylersi," řekl, pak na něj mrkl a dodal: "Konečně si můžeme hodit partičku karet."

Eylers si sedl na jeden agregát a Wonzeff ho napodobil.

"Á, náš koncert už začíná!" Pilot slastně přivřel oči.

Eylers slyšel nejdříve jakési bzučení, které ale rychle nabývalo na hlasitosti. Přidružilo se k němu brumláni, šramocení, skřehotání a syčení, až nakonec nastal přímo pekelný hluk.

Wonzeff stiskl nějaký knoflík. Rámus okamžitě zeslábl. Naklonil se k Eylersovi a zařval:

"Je to jen běžná kontrola strojů. Jednou za čas ji udělat musíme."

"Chtěl jsem vás, Wonzeffe, poprosit, zda byste mi nedal takový malý kurs létání!"

"Létání?"

Eylers přikývl.

"Ale to je nesmysl. Je to příliš složité!"

"Stejně bych to chtěl zkusit."

"I kdybyste si nabífloval teorii, stejně nebudete moci dlouho létat, o přistání ani nemluvě."

"Takže odmítáte?" zeptal se zklamaně Eylers.

"To jsem neřekl. Když nemáte nic lepšího na práci, tak vás to klidně budu učit. Ale nic si od toho neslibuju." Wonzeff zavrtěl hlavou. Ten Eylers se musel zbláznit.

"Řekněte mi radši, kdy se už konečně zbavíme toho Rocca?" zeptal se Wonzeff. "Až k tomu dojde, nerad bych u toho chyběl."

"Trpělivost! Zatím sedí v sedle příliš pevně."

"Trpělivost, trpělivost! Jednat musíme. Musíme jim ukázat, že nejsou takovými pány tvorstva!" Wonzeff vyskočil a málem si rozbil hlavu o strop.

"Jestliže teď proti Roccovi něco podnikneme, tak si na sebe poštve všechny kolonisty. Jsem přesvědčen o tom, že čas pracuje pro nás. Když se ukvapíme, všechno zkazíme."

Wonzeff vzteky zadupal.

"Kdybych mohl udělat aspoň něco pro Rena Dharka a ty ostatní vyhnance! Já se z téhle nečinnosti snad zblázním!"

Eylers mu položil ruku na rameno.

"Ren Dhark by si určitě přál, abyste odrážel útoky amfů. Když i vás pošlou do vyhnanství, nic se tím nezíská."

Wonzeff se uklidnil. Přikývl.

Dohodli se na termínu první vyučovací hodiny a pak se Eylers rozloučil.

"Tak co bylo?" zeptal se Rocco. Čokoládově zbarvený guvernér kolonie si prohrábl kudrnaté vlasy.

"Zase se setkali," zasyčel Ali Megun.

"Kdo se zase setkal?" zeptal se přívětivě Rocco.

"Wonzeff s Eylersem! Moc by mě zajímalo, co ti dva spolu mají."

Rocco dal najevo lehké překvapení. Zeptal se: "A proč jste je neodposlouchávali?"

Místo odpovědi zapojil Megun odposlouchávač. Slyšeli jen samé kníkání, bzučení a bručení. "Ti dva Dharkovi přátelé jsou tedy nebezpečnější, než jsem si myslel. Jak to dokázali?" "Sešli se u Wonzeffa v člunu a zapojili všechny agregáty," zavrčel Ali Megun. "Já to pořád říkám, že ty piloty nemáme ke člunům moc pouštět," přidal se Ligo Sabati. "A kdo pak bude bojovat?" namítl chladně Rocco. "Ať si pánové piloti mají zatím pocit, že jsou nepostradatelní. Však on přijde den..." Rocco neřekl, co se stane, až přijde onen den, ale ti dva mu rozuměli i tak. Významně se na sebe podívali a jako na povel se rozesmáli.

Ralf Larsen se vlekl vpřed. Krystalová jeskyně se zúžila ještě víc. Světlo kuželů nebylo už tak jasné. Uprostřed jeskyně se klikatil potůček hnědého slizu. Muži se domnívali, že by se ona slizká hmota měla stáhnout. Janoš Szardak najednou zaúpěl: "Ne, to ne!" A roztřesenou rukou ukázal před sebe. Dostali se skoro až na konec jeskyně. Před nimi zel temný jícen. Z dálky ho považovali za skalní stěnu. A do něj vedla hnědá stružka. Muži tu stáli jako zkamenělí a nechtěli věřit vlastním očím. Nakonec to řekl Leiv Anders: "Tady začíná říše hnědého slizu. Kdybychom tam vešli, jsme ztraceni!" "Takže honem nazpátek!" Arc Doorn se nechtěl podvolit "I kdybychom na to ještě měli, tak stejně nevěřím, že by nás krystaly pustily," řekl Anders s beznadějí v hlase. Muži teď byli v jakési zemi nikoho mezi svítící krystalovou jeskyní a temným sliznatým močálem. Je tohle konec? Larsen už neměl ani tolik sil, aby nad tím nějak uvažoval. Utahaně se svezl k zemi. Všichni až na Arca Doorna sebou praštili na zem. Sibiřan odběhl nazpátek. Dostal se až k prvním kuželům, pak ho krystaly začaly opět ostřelovat. Se vzteklým výkřikem se vrhl na nejbližší kužel. Narazil do něj tak prudce, že kužel nevydržel a odlomil se od země. Arc Doorn ho vzepřel nad hlavu a chránil se jím. A tak pronikl hlouběji do říše krystalů. Úlomky, jež ho zasahovaly do těla, prostě ignoroval. Janoš Szardak se vzepřel na loktech a udivené se díval, co to Arc Doorn provádí. A Sibiřan vskutku pronikal stále hlouběji do krystalové jeskyně. Ale najednou se zastavil. Těsně před nohama se mu roztříštil velký kužel. "Vrat' se!" vykřikl Szardak a vyskočil na nohy. Ale Sibiřan přece jen ještě nepřišel o rozum. Otočil se a uháněl ke svým druhům, jak mohl nejrychleji. Tentokrát ho ale už krystaly nenechaly na pokoji. Pronásledovaly ho až do území nikoho. Když byl Arc Doorn v bezpečí, pustil kužel na zem. Jeho provizorní štít se roztříštil na několik kusů. Arc Doorn sebou třáskl o zem. Byl naprosto vyčerpán. Byli v podstatě ztraceni a na dně. Člověk však vydrží víc než zvíře. Za nějaký čas se sebral Leiv Anders. Převrávorl ke stěně a začal ji zkoumat centimetr po centimetru. Občas našel nějakou tu skulinku, ale nic víc. Byl zklamán. Janos Szardak se k němu přidal, společně zasunuli prsty do jedné šterbiny, trhli a podařilo se jim kus skály odlomit. Hornina byla podivuhodně porézní. Ale daleko se tak nedostali. Odlomit se dala jen tenká vrstva, pod ní byla hornina tvrdší. Když biolog ohmatal další puklinu, trhl sebou a okamžitě ruku vytáhl. Olízl šiji. "Voda! Voda!" Svým křikem zburcoval ostatní muže. Anders a Szardak se jali skulinu rozšiřovat. Měli na to jen pár úlomků skály, dvě pohodně a své ruce. "Teď už taky chápu, proč je ta stěna tady tak porézní," řekl Anders. "Voda ji vymyla." Podařilo se jim skulinu rozšířit asi na třicet centimetrů. Szardak do ní bez váhání strčil hlavu a lízal vodu. Anders se přestal ovládat. Odtrhl druhého důstojníka a začal sám chlemtat z uzoučké stružky ledovou, úžasně svěží vodu. Voda ho postavila na nohy. Rozum mu říkal, že se nesmí přepít. Ale musel se přemáhat, aby uvolnil místo. Szardak na to už dychtivě čekal. Když i on ukojil žízeň, přišli na řadu Larsen a Pandit. Arc Doorn a Jan Sagall byli tak vyřízení, že na zprávu o vodě vůbec nereagovali. Anders si svlékl košili, svázal rukávy a nechal do tohoto provizorního vedra natéci vodu. Arc Doorn reagoval hned na první kapky vody. I Jan Sagall se po nějaké chvíli vzbudil. Po půl hodině by těch šest nikdo nepoznal. Začali hledat východ z jeskyně. Hlad teď pocíťovali sice dvojnásobně, ale ten se přece jen dal nějak vydržet. Larsen se přiblížil těsně k jeskyni plné slizu. Ale daleko do ní nedohlédl. Najednou si uvědomil, že má zapalovač. Vytáhl ho a zapálil pochodeň. Hodil ji do temného jícnu. Na pár vteřin spatřil třaslavou odpornou hmotu. Když pochodeň dopadla do slizu, zasyčela. Začala se vytvářet velická bublina, zvedala pochodeň a nakonec se rozprskla. Pochodeň vyletěla do vzduchu. O tři čtyři metry dál dopadla zase na sliz. Opakovalo se stejné divadlo. Larsen to sledoval s nesmírným zájmem. Plamen putoval do jeskyně stále hlouběji a hlouběji. Zakrátko viděl už jen malý plámeček a i ten se mu potom ztratil z očí. Bubliny kupodivu katapultovaly pochodeň stále jedním směrem.

"To je zvláštní," zabručel Szardak. "Ale to nás ven bohužel nedostane."

První důstojník pokývl hlavou. Něco ho napadlo. Posadil se vedle úlomku krystalu, který přinesl Arc Doorn.

Nastavil zapalovač na nejvyšší výkon. Plamen olízl krystal. Nestalo se však vůbec nic. Larsen už chtěl experiment vzdát, když najednou přece jen na něco přišel. Všiml si, že kousek krystalu zmizel. A mizel dál, i když Larsen vypnul zapalovač.

Opatrně se mizející části dotkl a hned zařval, jak se popálil. Probíhalo tam jakési neviditelné hoření. Požádal Anderse o pochodeň.

Biolog mu ji podal a nechápavě se díval, jak Larsen pochodeň přiložil ke krystalu. Najednou z ní vyšlehly plameny.

"Dá se ten krystal vzít do ruky?" zeptal se se zájmem Anders.

"To jsem ještě nezkoušel. Uvidíme!" Larsen opatrně uchopil krystal na nehořící straně a zvedl ho.

"Takže to jde!" vykřikl Anders nadšeně a bez okolků vzal krystal Larsenovi z rukou.

Rozběhl se ke kuželům a vhodil hořící úlomek asi padesát metrů do namodralé svítící jeskyně.

"Co si od toho slibujete?" zeptal se ho Larsen skepticky.

"Jestli moje teorie souhlasí, pak zažijeme něco jako malý konec světa!" Biolog nesliboval příliš.

Stovky kuželů se zčistajasna uvolnily od stropu a s rachotem dopadly na místo, kde ležel hořící úlomek.

Jeskyni zaplnil pekelný rámus, odrážel se od stěn a hnal se dál a dál. Roztříštěné kužele se vršily na sebe. Tu a tam do nich dopadl ještě nějaký ten opozdilec. Viditelné se zešedilo. Zřítily se skoro všechny svítící kužele. Ze stěn ale stále vycházelo dost světla. Jak jste to věděl?" zeptal se Larsen uznale.

"Když jste přišel na to, že krystaly hoří. A reagovaly přesně podle očekávání. Není divu, protože oheň je pro ně ještě nebezpečnější než ten sliz. Kdyby ho nechaly být, tak by jim za chvíli zničil celou jejich podzemní říši."

"Teď jim to můžeme spočítat!" zavrčel nadšeně Arc Doorn.

"To nám nebude moc platné," prohlásil Larsen. "Musíme si prorazit cestu celou jeskyní. Nevidím jinou možnost než se zase vrátit do té roury a klouzat dál."

"Kdybych byl tušíl, co nás všechno čeká, tak bych byl do té odbočky určitě nelezl," vzdychl si Janoš Szardak.

"Budeme hlasovat," řekl Larsen. "Kdo je pro, abychom si s hořícími kusy prorazili cestu?"

"To bude namáhavé. A je otázka, zda se nám to podaří. Ale přece jen bychom to měli zkusit, protože nemáme tak jako tak co ztratit," řekl Leiv Anders.

Všichni souhlasili. Jenom Sagall na to neměl žádný názor.

Muži si nabrali vody do košilí a kapsy si nacpali úlomky krystalů.

Od stropu jim prvních sto metrů nehrozilo žádné nebezpečí. Nebyly na něm totiž už žádné kužele.

Jelikož ani kužele na zemi neodstřelovaly žádné úlomky, dostal Leiv Anders určitý nápad. Než ho však mohl svým druhům sdělit, zapálil Larsen další úlomek.

Vedle něj stál Arc Doorn. Převzal ho od něj a vhodil ho dál do jeskyně. Za chvíli se znovu ozvalo známé burácení.

"To snad ani nebylo nutné," prohlásil Anders nahněvaně. "Myslím, že krystaly nás teď pustí dál. Stačí, když každý z nás bude mít zapálenou pochodeň."

"Ale až budeme uprostřed jeskyně, tak nás mohou vyřidit," namítl Szardak.

"Oheň nás ochrání. Budeme postupovat v dostatečných rozestupech, abychom i současně ohrožovali co největší úsek jeskyně, kdyby na nás krystaly skutečně chtěly zaútočit."

"Ale co nám bude platné, když se jeskyně po naší smrti zřítí!"

"Musíme to zkrátka risknout. Ta první metoda nám zabere jinak moc času. Voda nás sice trochu vzpružila, ale za chvíli budeme umírat hladem!" A biolog si zapálil pochodeň.

Anders pomalu postupoval do jeskyně. Vysoko nad jeho hlavou visely neporušené krystalové kužele. Ani jeden se nepohnul. Krok za krokem se vzdaloval od svých druhů. Nakonec přidal do kroku.

Když byl od nich vzdálen asi dvě stě metrů, vyšel Arc Doorn. Krom pochodně nesl ještě hořící krystal.

Ve stejných rozestupech vyrazili i ostatní. Nakonec Ralf Larsen. Mezi ním a Andersena bylo dobrých 200 metrů.

První důstojník ustavičně pokukoval s nedůvěrou na strop. Ale krystaly se ani nehnuły.

Předák byl příliš daleko, než aby se s ním mohl nějak domlouvat. Zvolna postupovali vpřed.

Po pěti hodinovém pochodu by se měl Leiv Anders už dostat do blízkostí oné díry ve skále. Larsen biologa neviděl. Pak najednou spatřil, jak Szardak zmizel. Teď už nemělo smysl dodržovat nějaký rozestup. Posledních sto padesát metrů urazil Larsen během.

Sotva byl uvnitř, začaly kužele padat a zkrátka byla jakákoli cesta do jeskyně odříznuta.

Muži se na sebe mlčky podívali ve svitu zapalovače.

Rodina si musela přiznat porážku. Nepodařilo se jí přinutit ty Hýbající se k dalšímu boji proti Těm Druhým. Pouze hloupostí těch Hýbajících se nebylo možno docílit ještě většího vítězství.

Zákony logiky po Rodině požadovaly, aby těm Hýbajícím se nebránila v odchodu. Najednou se ukázali jako silnější.

Byli však příliš hloupí na to, než aby Rodinu zničili. Měli podivuhodnou moc, jak donutit buňky k rozpadu. A protože ji plně nevyužili, považovala je Rodina za nebetýčné hlupáky.

Snadno na ty Hýbající se zapomněla. Opustili její svět, a tak už neexistovali, opravdové nebezpečí bylo jinde. A znovu se začalo šířit. Nepozorovaně, ale přece.

Buňkami probíhaly impulsy. Teď je třeba nahradit rozbité kužele. Věčná válka přecházela do nové fáze.

Leiv Anders šel v čele. První vklouzl po čtyřech do hladkého potrubí. Tentokrát jim to trvalo hodinu a půl, než se dostali do tunelu.

Larsen poslal zapalovač dopředu. Anders posvítíl do tunelu.

"Jdeme na věc!" vykřikl chraplavým hlasem.

A zase začal ten šílený skluz. Každému bylo jasné, že je to učiněné zoufalství. Nemohlo to však být už o moc nebezpečnější než v krystalové jeskyni.

Ale po půl minutě s údivem konstatovali, že už neklouzají tak rychle, až se nakonec zastavili. Shledali se s tyčemi, liánami i několika pochodněmi, které při předvčerejším letu upustili.

"To jsme teda byli ale hlupáci," vzdychl si Szardak.

"Nemáme si co vyčítat," řekl unaveně Larsen. "Hlavně když najdeme nějaký východ!"

Muži se dali na cestu. Vzáli s sebou jen část lián a tyčí a všechny pochodně.

Tunel lehce stoupal.

"Obávám se, že to budeme muset za chvíli vzdát," řekl doktor Getrup. "Naděje, že je najdeme, se stále zmenšuje.

Nemáme prostě dost lidí, abychom mohli prozkoumat všechny odbočky."

V skrytu duše mu Ren Dhark musel dát za pravdu, nicméně řekl: "Budeme pátrat ještě půl hodiny. Pak to vzdám i já."

Bolesti hlavy snášel už lépe. Ale ustavičný tlak v hlavě mu připomínal, že bude brzo u konce sil.

Půlhodina už skoro uplynula, když se Dharkovi zdálo, že zaslechl nějaké volání z jedné odbočky. Třebaže se dohodli, že do žádné už nepolezou, Ren Dhark do ní odhodlaně vnikl a pokračoval stále hlouběji. Getrup se k němu přidal jen neochotně.

Za tři minuty už nebylo pochyb. Před nimi byli lidé.

Tunelem se rozléhalo volání. Ren Dhark odpověděl.

"Doběhněte pro ostatní," přikázal Dhark svému společníkovi. Sám šel opatrně vpřed, protože si všiml, že tunel klesá stále víc a víc.

"Pozor! Jistě se liánami. Jsme tady v pasti. Potrubí příliš stoupá!"

"Rozumím! Hned jsme tady!" vykřikl Ren Dhark a čekal, až se dostrachá

Getrup s ostatními.

"To jsem rád, že jsme je konečně našli!" radoval se za chvíli Getrup.

"Ještě nejsou vidět, protože tunel tam zahýbá. Doufám, že marné dost lián." Ren Dhark úplně zapomněl na to, že ho bolí nějaká hlava.

Když liány navázali, získali asi padesátimetrové lano. Ren Dhark si jeden konec obtočil kolem trupu. Getrupovy námitky ostře odmítl.

Nechal se spouštět pozpátku. Jistili ho čtyři muži.

Dostal se k zátáčce. Pochodně svých druhů už neviděl. Když otočil hlavu, spatřil pod sebou světlo zapalovače.

Zbývalo mu k nim už jen patnáct metrů a liána skončila.

"Dál už to nejde!"

"To není špatný! Taky máme liány. Bacha! Chyťte je!"

Zespoda se k němu vyšvihl konec liány.

"Málo. Vyš!"

Na druhý pokus to vyšlo. Podařilo se mu ji zachytit. Spojil liány a za pár vteřin si už podával s Larsenem ruku.

"Už jsme si mysleli, že se odtud v životě nedostaneme," řekl první důstojník.

Pak už šlo všechno jako na másle. Jeden po druhém se po liáně vyšplhali nahoru. Jako poslední Ren Dhark.

Když vyšli z jeskyně, všichni je uvítali jásotem. Ale Larsenova skupina byla teď už definitivně u konce sil. Zhroutili se. Okamžitě se jich ujal Manu Čobe.

Ale vyčerpaná byla i Dharkova skupina. Ren se vděčně usmál, když mu Anja Fieldová podala vodu a šťavnatý plod.

"Děláte neuvěřitelné pokroky," chválil Woneff žáka. Bernd Eyler se do toho dal s neskutečnou pílí.

"Děkuji, vy jste zase výtečný učitel," odrazil Eyler lichotku. Všiml si, že Ukrajinec je dneska nějak roztržitý, a proto řekl: "Myslím, že to už stačí."

Eyler si složil poznámky. Neušlo mu, že si Woneff oddechl. Co byl dal za to, kdyby mohl číst myšlenky. Pilot má určitě něco za lubem. Doufejme, že se nedostane do nějakého průšvihů.

Eyler si dohodl další termín a opustil člun. Před východem narazil na Goofyho.

"Jak to šlo?" zašklebil se Goofy.

"Docela jo. Jenže teorie k pilotování bohužel nestačí. No snad se mi někdy poštěstí nějaký ten cvičný let."

Eylerovi připadalo, že se na něj Goofy dívá nějak divně.

Zamyšleně se vracel do Cattanu. Několikrát se ještě ohlédl ke člunu, pak se mu ztratil za terénní vlnou.

Sotva Eyler odešel, pustil se Woneff horečně do práce. Připravoval se ke startu.

"Už je pryč," zabručel Goofy. "Řekl bych, že tuší, že máme něco v plánu."

Já jsem doufal, že jsi pryč i ty." Teprve teď si Wonzeff uvědomil, že Goofy mluvil v množném čísle. "To nepřipadá v úvahu ! " vyjel na Goofyho. "Stačí, když si Rocco zamiloval mě! Zmiz!"

"A ne!" Goofy se pohodlně usadil do křesla.

Wonzeff věděl, že s ním už nehne. V podstatě byl rád, protože pomoc potřeboval. Krom toho, že Goofy byl střelec, vyznal se i v motorech. K posádce člunu patřili ještě dva muži a ty poslal Wonzeff pryč. Jenže Goofy byl příliš chytrý.

"Co tam tak dřepíš. Zapni aspoň obrazovku," zabručel Wonzeff.

Chlap s buldočím obličejem se nedal dvakrát pobízet. "Tak vidíš," procedil mezi řezáky. Sedl si rychle vedle Wonzeffa. Na obrazovce se promítlo okolí člunu. Pouze o zbývajících dvou člunů postávalo pár lidí. Jinak nikde nikdo.

Wonzeff nastartoval. Motory zaburácely. Než se devatenáctimetrový raketoplán vznesl, ujel ještě tři sta čtyři sta metrů. Start je zatlačil do křesel. Wonzeff nešetřil plazmový pohon, protože se chtěl dostat co nejvýš. Vystoupil až na 25 000 metrů. Pod sebou měl kontinent Main Island.

Zamířil na západ. Jeho cílem byl ostrov Deluge, ostrov vyhnanců. Sedm set kilometrů k Deluge byl pro nejenom skok. Už po deseti minutách musel klesnout.

"Krucinál, cattanský radar nás už zaměřil!" vykřikl Goofy.

"To se dalo čekat." Nemáme tedy už moc času. Byl bych nerad, kdyby ha nás Rocco poslal další čluny."

"Kluci jsou při nás. Ti pro něj nehnou ani prstem," řekl přesvědčivě Goofy.

"To je možné, ale nechci, aby k tomu došlo. Co když jim namluví, že jsme se zbláznili a chceme zaútočit na Cattan atomovými zbraněmi. Od toho holomka by se to dalo čekat."

Wonzeff už snížil rychlost. Hned za úzkým pásem písečného pobřeží začínala džungle. I kdyby si oči vykoukali, nikde neviděli ani živáčka.

"Tam dole to je učiněné zelené peklo," poznamenal pilot.

"Rocco věděl dobře, proč je poslal zrovna sem," řekl Goofy.

"Ale u Rena Dharka se přepočítal. Ten se z toho už určitě nějak vymotal."

"Doufejme!"

Po chvíli objevili na obrazovce pohoří.

Wonzeffa najednou napadlo se zeptat, kolikátého je dnes na Zemi. Ani nevěděl proč.

Goofy na něj udiveně pohlédl.

"Tvé starosti na mou hlavu," zabručel. Nicméně se podíval na palubní kalendář. 9. září 2051.

Ale pilot jako by na svůj dotaz už zase zapomněl.

"Před těmi horami není džungle tak hustá. Skoro to vypadá, jako by tam nějakí pralesní obři skrývali jakési stavby," řekl Wonzeff zamyšleně.

"Možné by to bylo. U Cattanu jsme přece objevili dvacet tisíc let staré trosky."

Obletěli ostrov. Pouze na jeho jižním cípu objevili místo, které nebylo úplně zarostlé džunglí.

Goofy vyhodnotil údaje na zaměřovacím zařízení. V nich se jako střelec vyznal nejlépe.

"Ostrov je dlouhý přesně dvě stě kilometrů a na nejširším místě má sto dvacet šest kilometrů," oznámil.

"Opět ty tvoje novinky," utahoval si z něj Wonzeff. "Asi jsi zapomněl na to, že jsem si udělal kartografické snímky."

"A co kdybys na to zapomněl," řekl Goofy uraženě.

"Nic ve zlém."

Wonzeff zamířil zpět. Ještě jednou přeletěl Deluge. "Vsadil bych se, že se Dhark dostal do těch hor. Škoda že tam nemůžeme přistát, ale v Cattanu jsou už určitě netrpěliví."

Kontrolka jim už delší dobu oznamovala, že si s nimi chce někdo promluvit po vifonu. Wonzeff zapojil přístroj. A ukázal se na něm Rocco.

Jaká čest!" řekl ironicky Wonzeff.

"Nařizuji vám, abyste se okamžitě vrátil," vyjel na něj guvernér. Byl tak rozčilený, že zapomněl i na svůj obvyklý úsměv. Wonzeff zachoval klid.

"Však se už vracíme. Ale nemyslete, že na váš rozkaz."

"Já, guvernér Cattanu, vám příkazuji, abyste okamžitě přistáli. Odletěli jste bez mého souhlasu!" Roccovi se na čele perlil pot. V takovém stavu ho Wonzeff ještě nezažil. Netušil, že ostatní piloti ho odmítli pronásledovat.

Rocco si uvědomil, jak je závislý na bývalé posádce GALAXY. Nepomáhalo nic, ani hrozby, ani sliby.

Když jim řekl, že v případě nutnosti mohou použít i zbraně, jenom se mu vysmáli.

"Na nějaké vaše rozkazy se já můžu klidně vykašlat," zařval Wonzeff a vypnul vifon. Uhodil pěstí do palubní desky.

Hnal se k Main Islandu přímo šílenou rychlostí.

Přistál takovým způsobem, že Goofy zaúpěl a prohlásil:

"Jestli chceš takhle pokračovat dál, tak si hledej jiného palubního střelce. Na tohle já nemám nervy!"

"Cože?" Roccův hlas zněl z vifonu udiveně a potěšeně zároveň. "Ano, je to tak, šéfe. Přistál bezpečně, ale měl jste vidět jak!" řekl Ali Megun a dychtil po Roccově rozkazu.

"Zatknout a okamžitě předvést!" vyslovil Rocco ona vytoužená slova.

Ali Megun byl ve svém živlu. Obsadil přistávací plochu silou padesáti mužů

vyzbrojených těžkými paralyzátory. Přibyli všichni vznášedly, na nichž byla namontována lehká laserová děla.

Muži se chovali jako vojenská jednotka v akci. Ve své práci se vyznali, to bylo vidět na první pohled.

Přiskoky se dostali ke člunu. Člun se otevřel a z něho klidně vyšel Wonzeff s Goofym.

"To je nám ale překvapení," řekl sarkasticky. "Jsme očekávání! Za každým keřem a každou hromádkou nás vítá jeden z Roccových hrdinů. Nebo že by to nebyli žádní rekové, když se musejí schovávat?"

"Spíš supi," zabručel Goofy.

"Ale jak to ošklivě mluvíš! Tak se nedá o Roccových nejlepších lidech mluvit!"

Alimu Megunovi už zatím došlo, že se zesměšnil. Ti dva tam stáli beze zbraně a ještě z nich měli legraci. Na vznášedlu se přičítal ke člunu. Před Wonzeffem a Goofym prudce zabrzdil. Zastavil se necelý půlmetr před nimi.

"Nastupovat!" vyštěkl.

"Takovému pozvání nelze nevyhovět," odpověděl Wonzeff. Sehrál s Goofym ještě malou scénku, jak si navzájem dávají přednost a pak si nastoupili.

Ali Megun div nepukl vztekem, protože posádky ostatních dvou člunů všechno sledovaly.

"Ke guvernérovi!" poručil Megun řidiči.

Ligo Sabati je očekával před guvernérovým soukromým sídlem. Celý zářil radostí, že se Wonzeffovi konečně dostali na kobytku.

Rocco se opíral o pracovní stůl. Už se zase plně ovládal. Tmavýma očima si zkoumavě prohlížel Wonzeffa a Goofyho.

Ali Megun a Ligo Sabati stáli za zadrženými.

Ten menší chlápek s buldočím obličejem Rocca ani tak moc nezajímal. Veškerou svou pozornost věnoval Wonzeffovi. Ti dva si mlčky hleděli do očí.

Nikdo z nich nechtěl uhnout. Pak to Wonzeffovi už přišlo hloupé a zeptal se:

"Proč nás ty vaše zrůdy zatkly?"

"Protože jste to tentokrát poněkud přehnal. To je vám snad jasné." Rocco mluvil přátelsky, skoro laskavě.

"Je mi dobře známo, že jste oblíben nejen mezi posádkou GALAXY, ale i mezi kolonisty. Ale to vám teď nebude nic platné. Budu obyvatele Cattanu informovat, že se podrobujete léčení. Bohužel je nutné."

A Rocco se dál usmíval.

Kdyby si Wonzeff nevšiml, že Megun drží paralyzátor, vrhl by se na Rocca a praštil by ho do tmavého obličeje. Takhle se musel ovládat. Pouze řekl:

"Jak jim to chcete namluvit?"

"Zřejmě podceňujete nesmírný pokrok lékařských věd. Stačí pár injekcí a změníte se na celý zbytek života."

"Vy jste zvíře, Rocco. Něco takového si nedovolíte," řekl Wonzeff zhnuseně.

"Ale to se mýlíte, ani nevíte jak. Protože jste momentálně populární, tak vás nemohu dát deportovat, a proto si musím vymyslet zkrátka něco jiného!" Rocco chtěl pokračovat, ale vtom vpadl do místnosti jeden strážný.

"Venku jsou zástupci posádky. Pět mužů. Nechtějí odejít"

Rocco pokynul Megunovi:

"Odvedte je!"

Megun zavedl Wonzeffa s Goofym do vedlejší místnosti. A Ligo Sabati se zeptal, zda má těch pět dát zatknout.

"Troubo! Piloty potřebujeme! Přiveď je sem!"

Rocco se posadil za impozantní psací stůl. Když zástupci vešli, předstíral, že je v pilné práci. Teprve za chvíli vzhlédl.

"Ach, to jste vy!" Vstal. "Co mohu pro vás udělat?"

Arly Scott vystoupil jako mluvčí.

"Mám pro vás ultimátum. Jestliže Wonzeffa a Goofyho okamžitě nepropustíte, tak při příštím útoku amfiů nevystartuje ani jeden člun."

Na pár vteřin nebyl Rocco mocen slova. Zaskřípal zuby. Něco takového přece jen nečekal.

"Jste ochoten říci tuto nestydatost do vifonu, aby to slyšel celý Cattan?" zeptal se za chvíli.

Bylo jasné, co měl v úmyslu. Chtěl kolonisty poštvat proti posádce.

Ale na Scotta něco takového nepůsobilo. Klidně řekl:

"S radostí. Pak jim také řeknu, že Wonzeff byl zatčen jen pro zkušební let."

"Ale to není přece pravda!"

"Třeba ne," zasmál se Arly Scott, "jenže s pravdou si proti vám nic nepomohu. Teď vidíte, jaké to je, když někdo proti vám použije vlastní zbraň."

"Ven!" zařval Rocco a roztřesenou rukou ukázal ke dveřím.

"Počkáme venku. Odejeme, až je propustíte," křikl na něj Scott.

I Ligo Sabati byl bez sebe vztekem. "Všechny bysme je měli oddeportovat na Deluge. Amfiové se hned tak neukážou."

"A kdo s těmi čluny pak poletí nazpátek, co? Ne, to nejde. Tohle ultimátum musím bohužel přijmout. Jiná možnost mi nezbývá." Rocco svedl sám se sebou těžký zápas.

Přikázal: "Přiveďte sem ty dva!"

Wonzeff hned poznal, že se něco stalo.

Guvernér zkrřížil ruce na prsou.

"Vaši přátelé mi dali ultimátum, který přijímám pod jednou podmínkou."

"A jaká je to podmínka?"

"Musíte mi dát čestné slovo, že už nikdy nepoletíte k Deluge."

"A když vám ho nedám?"

"Pak vy i ostatní piloti budete deponováni. Do člunů dám časované bomby. Dostanete tolik času, abyste doletěli na Deluge a stačili vystoupit. Když si nepospíšíte, tak vyletíte do vzduchu. Tak co?"

Ligo Sabati se na Rocca obdivně podíval. Takový plán se mu opravdu líbil.

Wonzeff cítil, že si Rocco nedělá legraci. Dovedl si představit, jaké to bylo asi ultimátum. "Dávám vám čestné slovo, že

na Deluge už nepoletím."
Pak se otočil a šel ke dveřím.
Před bungalovem je přivítali s jásotem. Pět mužů je plácalo po ramenou.
"To jsme mu to ukázali!" radoval se Arly Scott.

Skupina Rena Dharka se utábořila v blízkosti mrtvého města. Zde na úpatí hor bylo klima ještě snesitelné. Především zde tak často nepršelo jako při jejich pochodu džunglí.

Poznávali nové a nové jedlé plody. Občas se jim podařilo chytit do pasti nějaké zvíře. Postupně si tak obohacovali jídelníček.

Ale obstarávání potravy bylo i nadále problematické, takže polovina lidí musela být ustavičně na lovu nebo na sběru plodů.

I Ralf Larsen a Janos Szardak se šourali kolem mrtvého města. Dobrodružství v jeskyni přestáli kupodivu velmi dobře. Když se pořádně najedli a vyspali, byli opět v pořádku. Třebaže jim Čobe nařídil ještě den klidu, nedali se odradit, aby nepomáhali se stavbou tábora. Opět se stali plnohodnotnými členy skupiny.

Dva dny po tom, co byli vysvobozeni z jeskyně, se Szardak s Larsenem rozhodli, že vyrazí na lov. Chtěli vystoupit trochu do hor. Ale především se chtěli rozhlédnout.

Po dvou hodinách výstupu se zastavili. Ruiny už nebylo skoro vidět. Szardak se rozhlížel po okolí a Larsen šťoural holí v křovinách. Ani nepočítal s tím, že by tady mohli něco ulovit. Když z křoví vyrazilo cosi rudého, polekaně uskočil. Zvíře bylo dlouhé asi dva metry. Asi dvaceti končetinami bušilo do keře. Nazpátek nemohlo, protože tam byla skalní stěna.

Larsen se vzpamatoval. Popadl hůl do obou rukou. Szardak na něj volal: "Nic zatím nedělej! Zkusím vylézt nad něj!"

To se ti to říká, pomyslel si Larsen. Nezdálo se, že by se zvíře dalo zadržet pouhou holí. Nicméně ho poslechl.

Potřebovali nutně maso. A tady ho bylo pěkných pár kilo. Zvíře se zklidnilo. Bylo celé purpurové. Larsen nemohl přijít na to, kde má oči, pokud je vůbec má. Zvíře bylo celé pokryto kruhovitými, jakoby zrohovatělými otoky.

Vespod mělo malé údy. Připomínalo obří housenku. Ale bylo rychlejší. Larsen nepochyboval, že by ho mohlo oběhnout, kdyby na ně zaútočil. Jenže zvíře vidělo člověka poprvé, a proto váhalo.

Koutkem oka sledoval, jak Szardak leze nahoru.

Purpurka, jak Larsen zvíře nazval, byla stále neklidnější. Nožičky jí nervózně vibrovaly.

Larsen demonstrativně pokročil o krok. Purpurka okamžitě zareagovala. Zvedla zadek a zadek a zakolébala se.

Nevypadalo to nijak nebezpečně.

Vtom se vymrštila do vzduchu a dopadla na zem jen půl metru od něho.

Když se Larsen vzpamatoval, chtěl ji přetáhnout holí. Ale minul, protože purpurka se zase vrátila na původní místo.

Szardak byl konečně nahoře. Stál na skalním výběžku asi šest metrů nad purpurkou. V rukou měl asi čtvrtmetrákový balvan. Zamířil.

Na Szardakovi nebylo znát žádné vzrušení. Larsena to nepřekvapovalo, protože věděl, že má notnou část obličeje z bioplastiku. Trvalá vzpomínka na jeden těžký úraz.

Szardak pustil kámen. Zasáhl cíl skoro na centimetr přesně. Purpurka byla vyřízená. Chvilí sebou ještě škubala a pak byl konec.

Liánami ji přivázali na tyč. Sestup byl obtížnější, než čekali. Purpurka nebyla žádné peříčko. Každých pět minut se museli zastavit.

"To je kousek," radoval se Szardak. "Ti budou koukat!"

"To jo," souhlasil Larsen. "Doufám, že to půjde jíst."

"A proč by ne? Už jsem to maso zkoušel naříznout. Ani příliš měkké, ani příliš tuhé."

Szardak vstal. Chtěl se sehnout k tyči a najednou ztuhl. Díval se na obzor. "Člun!"

"Kdo by to mohl být?" divil se Larsen.

"Třeba se Rocco chce přesvědčit, jestli jsme už chcipli."

Člun přeletěl hory a zmizel jim z očí.

"My máme na tý čluny nějaké štěstí," řekl Szardak.

Oba dva totiž už viděli čluny, když před časem vcházeli jako poslední do jeskyně. Tenkrát Dharkovi slíbili, že o tom nebudou mluvit.

"Ani tentokrát nic neřekneme. Povíme o tom jenom Renovi," řekl Larsen.

"Ono je možné, že ten člun viděli i ostatní, ale jinak jsem samozřejmě pro," souhlasil Szardak.

"Myslím, že jsme ho viděli zase jenom my. Ten člun letěl tak nízko, že se musel ztrácet za pralesem. Nemohli ho vidět"

"To brzo zjistíme."

Konečně se dostali do tábora. Uvítali je s jásotem.

Kořist hned přinesli k Čobovi, který jako lékař ověřoval každý neznámý druh, zda je požitelný. Afričan se na purpurku díval nejdřív silně nedůvěřivě. Pak ji začal ostrým pazourkem otevírat na břicho.

"Chvilí to ale potrvá," řekl.

Larsen a Szardak rozuměli. Odešli. Čobe nebyl rád, když se mu někdo díval pod ruce. Přišlo jim to dokonce vhod, protože chtěli mluvit s Dharkem. Ale trvalo nějakou chvíli, než ho našli.

Dhark seděl ve stínu stromu s Danem Rikerem a Milesem Congollonem. Celý tábor měli jako na dlani a nikdo je přitom neviděl. Larsen a Szardak přisedli.

Pět mužů, kteří na Amfi, deváté planetě soustavy Sol, bojovali proti zlým ještěrovitým invazorům, bylo opět pohromadě. Bez pomoci lasiček, malých inteligentních šupinatou, by tenkrát jen stěží vyvázli životem. Jenže zatímco byli pryč, Rocco se zmocnil vlády nad Cattanem. Hned po návratu byli zatčeni a deportováni.

"Podařilo se nám tady přežít," řekl Ren Dhark. "S tím zřejmě Rocco nepočítal. Teď musíme rozšířit svoji životní základnu. Takže - potřebujeme bezpečné přibytky a zásobu potravin. Teprve pak můžeme zkoumat ony tajemné stroje v jeskyni. Myslím, že zažijeme ještě mnohá překvapení. Nevylučuji, že se nám podaří některé stroje dokonce ovládat." "Moje řeč," řekl Dan Riker. "Když vypustíme Čobův zapalovač, tak jsme v podstatě v době kamenné. Musíme začínat úplně znovu. Třeba se nám pomocí těch strojů podaří z doby kamenné skočit do atomového věku. Plně s Renem souhlasím."

Miles Congollon zabručel: "Naši podporu má, ale co ti ostatní?"

Mínil tím jednoznačně Mana Čobeho.

"Považuji Čobeho taky za rozeného revolucionáře," řekl Dhark, "ale neznamená pro nás žádné nebezpečí. Nikdy proti mně otevřeně nevystoupí. Víte dobře, že jsem se o nějaké vedení nikdy nedral."

"Ale zatím to docela šlo," řekl Larsen. Pak vyprávěl o člunu. Rozpoutala se živá diskuse, co to mělo asi znamenat.

Nakonec to shrnul Ren Dhark:

"Nevíme, zda ten člun tady letěl na Roccův příkaz nebo proti jeho vůli. Ale svědčí to o tom, že v Cattanu mají o Deluge zájem, tedy o nás. Můžeme počítat s tím, že se ukáže ještě více člunů. Jednoho dne třeba nějaký přistane. Pak se uvidí."

"Máme o tom mlčet?" zeptal se Szardak.

Ren Dhark se rozhlédl. Miles Congollon váhal, ani Larsen nebyl rozhodnut, ale Riker souhlasně pokyvoval hlavou.

"Nevidím, proč bychom z toho měli dělat nějaké tajnosti. Poprvé to bylo něco jiného. To jsme zrovna vcházeli do jeskyně. Chtěl jsem zabránit tomu, aby všichni nevyběhli ven. S největší pravděpodobností žádný z těch člunů nepřistál. Určitě ne v blízkosti jeskyně. Jenom bychom tím byli ztratili čas. Tentokrát si myslím, že by nebylo špatné, když se lidi dozvědí, že na nás v Cattanu ještě nezapomněli."

Ren Dhark vstal.

Blížil se k nim Manu Čobe.

"To zvíře je požitelné. Kde jste ho ulovili?"

"V horách. Pár set metrů nad táborem."

"Bylo jich tam víc?"

"Ne. Ale proč vás to tak zajímá? Je něco v nepořádku?"

"Jen to, že to maso je nejen požitelné, ale i velmi kvalitní. Nic lepšího jsme tady zatím neměli."

"Tak to je prima," radoval se Larsen. "Doufám, že už jste ho předal šéfkuchaři. Kdo je dneska vlastně na řadě?"

"Nasher Pandit," odpověděl Čobe a vrátil se zase k táboru. Pětice ho následovala.

Tam už u ohně kraloval Ind, jako by v životě nikdy nic jiného nedělal.

"To bude ale pochoutka," pomlaskávala si jeho devatenáctiletá krajanka a studentka zoologie Raní Atavová dodala:

"To maso je fakt výtečné. Takového bychom potřebovali víc."

Szardak se otočil k Larsenovi: "Krucinál, to jsem ani netušil, co se nám to podařilo. Asi si tu metodu lovu necháme pro sebe, aby nás všichni museli pěkně prosit, až se jim zachce pořádné pečínky."

Larsen žert rozvíjel: "Tím se staneme naprostými pány. A nikdo se nikdy nedozví, jak geniálně jsme ji dostali."

"Rozdrtili jste jí centrální orgány," ucedil suše Manu Čobe. "Kdyby se vám to nebylo podařilo hned napoprvé, tak jste tady možná ani nebyli. To zvíře muselo mít ohromnou sílu."

Larsen zbledl.

"Cože?"

"Ano, nesmírnou sílu," potvrdil mu lékař.

"A já blázen jsem tu purpurku chtěl dostat obyčejným klackem! Jestli tohle není rafinovaný způsob lovu..."

Všichni už byli v táboře až na Getrupa a tři muže, kteří prozkoumávali město.

Nasher Pandit porcoval maso ostrým úštěpkem. "Je to křehoučké," liboval si.

Jednotlivé kousky nabodával na třiceticentimetrové trny, které mu podávala Raní Atavová. A každý pak dostal jeden špíz.

Ren Dhark okusil maso. A už po prvním soustu musel uznat, že něco tak chutného ještě nejedl. Rozhlédl se kolem sebe.

Ostatním se vedlo podobně. Dan Riker přímo zářil. "To je bašta! Můžu dostat ještě nášup?"

Je tady ještě dost. To jste to už sněd?" divil se Pandit. "Ještě ne, ale chci si udělat zásobičku."

Ren Dhark se rozesmál. Jeho přítel neměl nikdy, co se týče jídla, zábran. I jemu to chutnalo tak, že si vzal ještě jednu porci. Pak se už cítil naprosto syt.

Ohnal se po nějakém hmyzu, který mu přelétl pod nosem. Samotného ho překvapilo, když zjistil, že ho chytil. Bzučel mu v dlani. Ren ji zvolna otevřel a potvůrka odletěla pryč.

"Udělejte to ještě jednou," vyzval ho kdosi.

Ren Dhark se otočil. Za ním stál doktor Getrup.

"Prosím, zkuste chytit ještě něco!"

"Ale prosím! Když vám na tom tak záleží." Ren Dhark znovu švihl rukou. Tentokrát ulovil cosi menšího.

Dr. Getrup z toho byl celý zmaten. "Takže to nebyla náhoda," zabručel si a marně se snažil Rena Dharka napodobit.

"Na to musíte jít takhle," vysvětloval mu Miles Congollon. A skutečně - i on za chvíli něco ulovil. Pak to doktorovi předvedli úspěšně i Larsen a Szardak.

Getrup jen zíral. Pak se zamyslel. Skoro celý tábor se teď bavil chytáním hmyzu. A všem se to dařilo.

Pak Getrupa napadlo, že hry se neúčastní ti, kteří s ním byli na výpravě...

"Nechte toho!" vykřikl. "Okamžitě je přestaňte chytat!" Doběhl k Renu Dharkovi a pošeptal mu: "Chtěl bych s vámi mluvit mezi čtyřma očima."

"Prosím. Co máte na srdci?"

Getrup odvedl Dharka stranou.

"Zvýšila se vám nesmírně schopnost reakce. Normální člověk hmyz jen tak nechytne. Vždyť já ho ani ve vzduchu nepostřehnu. Jen si vzpomeňte, jak jsme šli džunglí. Jak nás ty mrchy trápily. A nikdy jsme ani jednu nedostali."

"Vlastně máte pravdu," souhlasil Ren Dhark. Několikrát tleskl.

Getrup zděšené uskočil. Dharkovy pohyby byly tak rychlé, že je stěží zaregistroval.

"Co je?"

"Něco z vás udělalo superlidi. Pouze já a moji druzi jsme z toho vyloučeni."

"To musí být ta pečinka!"

Ren Dhark řekl Getrupovi, co Szardak s Larsenem ulovili.

"To bude ono," souhlasil vědec.

"Myslíte si, že to může mít nějaké škodlivé následky?"

"Nemusí. Měli bychom ale požádat Čobeho o pomoc. A možná ještě Anderse."

"Souhlasím!" řekl Dhark a nenucené se vraceli k táboru. Když procházeli kolem ohniště, nabídl Fandit Getrupovi pečinku.

"To je pro vás, doktore. Berte si, už toho moc nezbyvá."

"Nějak mi není dobře. Dejte mi radši trochu ovoce. To je pro zažívání lepší."

"To vás tedy upřímně lituji. Kdybyste jen věděl, o co přicházíte! Škoda, přeškoda."

Getrupovi druzi se blížili k ohništi. Vědec jim zastoupil cestu.

"Nejezte to! Vemte si ovoce. S tím masem není něco v pořádku."

Muži zklamané přikýkli. Getrup ještě slyšel, jak se Pandit diví:

"Taky máte zkažený žaludek?"

Ren Dhark zatím nenápadně informoval Čobeho a Anderse. Přizval i Dana Rikera. Getrup si nabral ovoce a přisedl si k nim.

Vědec ještě jednou vyložil, čeho si všiml a k jakým závěrům dospěl. Čobe, Anders a Riker reagovali stejně jako předtím Ren Dhark.

"Že nás to nenapadlo taky!" vykřikli jako jeden muž.

"Takže si teď musíme položit otázku, zda je to pro nás nebezpečné, nebo ne," zahájil diskusi Ren Dhark.

"To se teď nedá ještě říct."

Leiv Anders si zammul ruce. "Musíme se pokusit objektivně zjistit, o kolik jsou naše reakce, rychlejší."

O slovo se přihlásil lékař:

"Ano, to je důležité! Musíme vycházet z toho, že účinek masa nebude věčný. Doufejme, že se pak nezhroutíme."

"Obáváte se, že mohou přijít následky jako po drogách?" zeptal se Anders.

Čobe přikývl.

"To jsou mi vyhlídky! A to maso bylo tak dobré!" zabručel Dan Riker. "Napadá někoho, jak zjistit, o kolik jsou naše reakce rychlejší?" zeptal se Getrup a rozhlédl se.

Muži přemýšleli. Mlčení nakonec protřhl Ren Dhark. Usmál se: "Vzpomínám si najeden test z dětství. Abychom mohli srovnávat, musíte mi, Getrupe, pomoci. A vaše tři spolupráčníky taky potřebuji. Přiveďte je sem, prosím. Zatím všechno připravím."

Vědec našel ty tři pod stromem. Jedli ovoce.

Ren Dhark si vzal obyčejnou větev a do ní udělal zářezy. "Začnete?" zeptal se Getrupa. "A co?" "Udělal jsem do téhle větve pravidelné zářezy. Teď ji držím proti stromu. Až

ji pustím, musíte ji prsty přitlačit ke stromu. Pak spočítám, o kolik zářezů větev klesla, než jste ji zastavil." Ren Dhark přistoupil ke stromu.

"Moc toho nebude!" prohlásil Getrup. Jsem připraven."

Ruku měl ve výši spodního konce větve, kde se nacházel první zářez.

Ren Dhark ji pustil. Getrup zareagoval až na šestnáctý zářez.

"To není špatné," řekl mladý poručík.

"Podle mě je to bída! Chci to zkusit znovu."

"Jak si přejete." Tentokrát to bylo sedmnáct zářezů.

"To bych neřekl, že jsem tak pomalý," divil se vědec.

Když test postoupili i jeho tři druzi, uklidnil se. Dosáhli osmnáct, čtrnáct a šestnáct zářezů.

"Takže průměr je šestnáct," řekl Ren. "Teď jste na řadě vy, Čobe."

Bylo vidět, že se Afričanovi do toho moc nechce. Nicméně dosáhl osmi zářezů.

Dan Riker rovněž. Ren Dhark pouze šest a Anders sedm.

"Takže vaše reakce jsou nejméně o sto procent rychlejší," prohlásil doktor Getrup.

Doranerova skupina dorazila už skoro k horám.

Mike se otočil k Bronxovi:

Je docela možné, že tudy před námi už prošel Ren Dhark. Myslím, že bychom měli teď přejít přes tamtu rovinu, abychom ho našli."

Bronx si zaclonil rukou oči. "Na jejím konci je nějaké údolí. Musíme jím projít. Ta úbočí jsou jinak neschůdná."

Mike Doraner šel zase v čele skupiny. Těžký paralyzátor si hodil přes rameno.

Přemožení strážní se ochotně přizpůsobili nové situaci. Ani ti dva, kteří si směli ponechat zbraně, nedělali žádné potíže.

Bronx přestál zásah paralyzátozem ve zdraví. Ale jeden den ho museli nést na nosítkách.

Mike Doraner je vedl do údolí. Skalní stěny strměly do výše skoro kolmo. Aniž by to věděl, šel instinktivně touž cestou jako před ním Ren Dhark. Také šli po pravé straně údolí, protože tam bylo méně porostu. Nakonec dorazili na jeho konec.

Mike Doraner šel bez váhání dál. S paralyzátozem se cítil v bezpečí. Džungle nebyla pro něj tolik nebezpečná jako pro Dharkovu skupinu, která neměla jedinou zbraň.

Držel se i nadále vpravo, protože tam se šlo pohodlněji. Nebyl o nic méně překvapen než Ren Dhark, když objevil kovovou silnici,

"Tady se někdo nedávno pokoušel kousek odkrýt. Země je tady odhrabaná," všiml si Amer Wilkins.

"Takže jsme na dobré cestě," poznamenal Mike Doraner. Všichni chytili druhý dech. Napjatě pokračovali v cestě.

Najednou Mike zvedl ruku. Kolona se zastavila. Z údolí zaslechl jakýsi podezřelý zvuk.

Opatrně šel s Bronxem napřed. Došli k potoku. Výhled jim zakrýval keř. Pomalounku ho obešli.

Ke svému překvapení spatřili dva muže po kolena ve vodě. V rukou měli krátké oštěpy z tm. Jeden z nich teď neuvěřitelnou rychlostí vrazil trn do vody.

"A další," zaslechl. Mike Doraner udiveně zíral, jak muž vyhodil na břeh rybu. Na břehu jich už byla pěkná hromádka.

I druhý muž teď vrazil oštěp do potoka a bez jakéhokoli komentáře vyhodil na břeh další rybu.

"To by mohlo už stačit! Kdo to bude jíst?" zabručel spokojeně. "Dobře. Vrátime se," řekl ten druhý a vrátil se ke břehu. Mike Doraner vylezl zpoza křoví. "Taky bych si dal rybu," zavolal. Znovu ho překvapila rychlá reakce těch dvou. Stěží jejich pohyby sledoval očima.

Teprve teď je poznal. "Larsene, Szardaku," zavolal radostně. "Doranere!"

Oba se rozběhli k pilotovi a potřásali mu rukama. "Kde se tady berete?"

"Pomalou, pomalou! Všechno vám řeknu, jenom mě pusťte!" Heslovitě je informoval o všem, co se stalo. Když vyprávěl o tom, že Rocco dal celou kosmickou loď vybrakovat, takže z ní zbývá jen skořápka, mračil se. "Tak a teď jsem přece jen bývalý první důstojník té pyšné lodi," řekl zlomeně Larsen.

"Já jsem taky už jen bývalý," procedil Szardak mezi zuby. "Teď už nemůžeme doufat, že bychom někdy odletěli."

Doraner jim rozuměl. Rychle dokončil příběh, jak uprchl i s člunem. "To bylo před sedmi dny," dodal.

Larsen se podíval na Szardaka. "To znamená, že jsme před vstupem do jeskyně spatřili Mikův člun. Víte vůbec, že vás stíhaly další dva čluny?" obrátil se na pilota.

"Viděl jsem je na radaru. Ale přistál jsem v džungli, dřív než nás mohli zaměřit."

Zatím dorazil Bronx s ostatními. Všichni měli radost ze shledání. Larsen převzal velení a vedl je do Dharkova tábora.

Arc Doorn setřásal ovoce liánou, kterou Leiv Anders vyhodil do koruny stromu, a šikovně je odchytil ještě ve vzduchu.

Když u stromu navrhl celou hromadu plodů, prohlásil, že víc už tady nesetře a že přejdou k dalšímu stromu.

Biolog s ním souhlasil a stáhl liánu.

"Neměli bychom to rovnou přenést do tábora?"

"Snad jste si nemyslel, že to ovoce tady nechám ležet! Běhá tady všemožná havěť a za chvíli bychom z toho měli jenom stopky!" zavrčel Arc Doorn.

Leiv Anders se zasmál. Cestou k táboru potkali jiné dva muže, kteří byli obtíženi podobně jako oni.

V táboře panoval čilý ruch, stále někdo přicházel nebo odcházel. Poblíž ohniště se už vršila hromada všemožných plodů. Pandit se s několika pomocníky pokoušel tu nadílku nějak konzervovat. Na velké listy rozkládal nařezané kousky ovoce, aby je usušil.

Zamnul si ruce a pozdravil Doorna s Anderseni.

"A další dodávka! To se nám to množí!" A ukázal jim, kde to mají složit.

"Trochu si oddáchneme," prohlásil Anders a posadil se. Se zalíbením spočinul pohledem na pružném těle Rání Atavové. Mladá Indka byla ztělesněním krásy.

Převracela ovoce na listech, aby vysychalo stejnoměrně. Anderse napadlo, že je to pohled plný míru. Nic jim už nepřipomínalo strasti pochodu.

"Člověk je vlastně neuvěřitelně přizpůsobivý," prohlásil Ren Dhark, jako by četl Andersovy myšlenky. Vrátil se právě s Danem Rikerem z lovu. Každý nesl na tyči svazek tvorů, připomínajících pozemské králíky.

"Kde a jak jste je dostali?" zajímal se Arc Doorn.

"Tam na té suti u vchodu do jeskyně. Jenže zase jen díky našim zrychleným reakcím. Žijí v takových úzkých dírách. Sedli jsme si k nim a čekali, až zase vylezou. A pak chňap! Někdy jsme si ale museli počkat dost dlouho."

"Jsem zvědav, jak dlouho nám ta rychlost vydrží," řekl Leiv Anders.

"Třeba už napořád," soudil Arc Doorn.

"To bych neřekl. Před chvílí jsem chytil nějaký hmyz až napodruhé. Takže bych řekl, že reakce už odeznívá."

"V tom případě toho musíme využít, dokud je ještě čas. Navíc nám ještě nějaké maso z té purpurky zbylo, jak povídal Nasher."

Dan Riker složil svůj náklad a chystal se znovu vyrazit.

Vtom Ren Dhark vykřikl: "Pozor! Útok ze vzduchu! Všechno odhodit!"

Na tábor se snesla desítka ohromných šípů. Ozýval se zvuk, jako by přistával kluzák.

Teprve nízkou nad zemí pětmetrové šípky zbrzdily. Najednou se rozptýlily. Ukázaly se asi metrové plochy, které působily podobně jako padáky, a třepající se křídélka.

Pár vteřin visely nehybně ve vzduchu a pak se vrhly na hromadu listů pod jedním stromem. Rozhrabávaly je, předváděly jakýsi divoký tanec.

Nakonec našly to, co hledaly. Kolem jakési světlé hmoty utvořily kruh. Ren Dhark nerozeznával, co to může být

"To je zbytek té housenky," řekla Raní Atavová. "Nasher ho tam uložil do chladku."

Jeden šíp se oddělil od ostatních. Jedna ploška připomínající list se mu nadzvedla a z otvoru vyšlehlo cosi jako jazyk.

Zabořilo se to hluboko do masa.

Ostatní bytosti se rytmicky pohybovaly. Vypadalo to, že je mezi nimi jakási hierarchie. Jedna bytost po druhé si odkousla kus masa.

Bytosti se lišily barvou. Čím byly žlutější, tím byly výše postavené. Když všechny ochutnaly, rozdělily si tý nejžlutší zbytek.

Nasher Fandit popadl kámen a hodil ho po lupičích. Jednoho tvora zasáhl.

Ozval se pronikavý pískot a zavládl zmatek.

Další kámen hodů Arc Doorn.

Tvorové bez jakéhokoli varování zaútočili. Arc Doorn a Nasher Pandit se schovali do křoví. Tam na ně nemohli. Popadl je vztek. Přelétávali nad táborem, pouze ohni se vyhýbali, a ničili, na co přišli.

Ren Dhark se rozzlobil.

"Musíme je odehnat kameny," vykřikl. Muži se shýbli a na tvory se sneslo krupobití. Útočníci se rozpištěli a vznesli se deset až dvacet metrů vysoko.

Chvilí se snažili útočit na lidi, ale po dvaceti minutách to vzdali. Jako na povel odstartovali. Pomalu nabírali výšku.

Zesponu připomínali otevřené balóny. Stoupali stále rychleji. Najednou opět nabyli šípovitých tvarů a zmizeli za západním obzorem.

"Takže máme po tom našem kouzelném masíčku. Odkud to tý bestie věděly?" vztekal se doktor Getrup. Rád by toho masa byl taky okusil, zvláště když už víme, že je neškodné.

"Třeba se živí výhradně takovým masem, a proto mají orgány, jimiž ho mohou vyhledat," řekl Anders. "Všiml jsem si, že o jiné jídlo ani nezavadily. Jenom nám ho rozmačkaly a rozervaly."

Pandit se smutně díval na tu spoušť.

Doranerova skupina dorazila pod Larsenovým vedením do údolí. Bývalý první důstojník je nechal pokochat se pohledem na mrtvé město.

"Kdo to mohl být?" divil se pilot. "Přišli jste na něco?"

"Ne, vůbec nemáme představu, jak mohli vypadat. Zbyly tu jen zdi a veškeré vnitřní zařízení se rozpadlo na neuvěřitelně jemný prach. Víme jen, že to musela být vysoce vyvinutá civilizace. Přišli jsme na několik ještě neporušených strojů a ty byly tak složité, že jsme vůbec nepochopili jejich funkci."

Sestoupili do údolí a pokračovali v cestě.

Janos Szardak šel asi uprostřed skupiny. Bavil se s Bronxem o výstavbě laserových palebných postavení v okolí Cattanu.

"Ten lump Rocco aspoň uznal, že amfiové jsou pro nás hrozbou. Doufám, že bývalá posádka bude smět k obraně něco říct. Jenom se bojím, že jim pak Rocco ani nepoděkuje."

Szardaka zajímalo, jestli v jejich člunu nezůstalo něco, co by se jim mohlo hodit.

Bronx se zamyslel.

"Vzali jsme s sebou vlastně jen paralyzátory. Co bychom si v té divočině počali s motory, bateriemi a elektronickými součástkami?"

"Už ty paralyzátory jsou dobré, ale dovedu si představit, že Ren Dhark vyšle expedici pro zbytek věcí v člunu. Asi mu to sám navrhuje," řekl Janos Szardak.

"Doufám, že k ní nebudu patřit. Mám té džungle už až po krk," zabručel Bronx.

"Tam vyšleme jenom odpočaté muže," uklidnil ho Szardak.

Konečně spatřili tábor.

Larsen se překvapeně zastavil. Zdálo se, že táborem proběhlo stádo slonů. Bylo vidět, jak všichni sbírají poškozené ovoce, i Ren Dhark.

Najednou si jich v táboře všiml. Jeden strčil do druhého a všichni překvapeně hleděli.

Nejdřív se vzpamatoval Ren Dhark. Upustil jakýsi červený plod a vyběhl jim naproti.

Larsen s úsměvem zsalutoval:

"Skupina Mika Doranera v počtu jednačtyřiceti. Narazil jsem na ně v kotlině a vedu je sem."

Ren Dhark hru nezkazil. Také zsalutoval a pak vyštl: "Skvělé, Larsene! Pohov!"

Doraner se na ně zděšeně podíval. Nešikovně zsalutoval a omlouval se:

"Nečekal jsem, že to tady bude jako v armádě!"

Szardak ho ze zadu šťouchl do žeber.

"Pánové šprýmují! U ohniště působí nejlepší kuchař na Deluge, bude mu ctí, bude-li vás moci pohostit."

Mike Doraner a jeho skupina se nenechali dvakrát pobízet. Vtrhli do tábora.
"Ještě před hodinou jsme měli jídla hory, ale teď... Doufám, že je Pandit nějak nasytí," řekl Ren Dhark a vysvětlil Szardakovi a Larsenovi, co se přihodilo.
Přistoupil k nim ještě Arc Doorn. Larsen jim vyprávěl, co všechno se dozvěděl od Mika Doranera. Posadili se na skálu. Dole pod nimi se odehrávalo vítání a shledávání se. Utvářeli se skupinky a debatovalo se.
Bývalí strážní vytvořili skupinku jen pro sebe.
Poďobaný usoudil, že přišla jeho chvíle. Hučel něco do ostatních osmi. Muži se nejdřív chovali rezervovaně, ale pak začali poslouchat s poněkud větším zájmem. Ale dosud ještě nebyli připraveni k nějaké násilné akci.
Poďobanec byl ale i tak spokojen. Teď už to chce jenom čas. Kolem ohniště se zatím vytvořil chumel. Nasher Pandit přiděloval ovoce opečené na rozpálených kamenech.
Zatím se dělaly nad ohněm ryby, které přinesl Szardak. Všichni se na ně lačně dívali.
Dva muže napadlo, že odloží paralyzátory. A pak bez jakéhokoli rozkazu je napodobili i ostatní. Všechny sedm zbraní leželo poněkud stranou od ohniště a poblíž nic, jenom pár mužů.
Poďobanec zajásal. Stačilo mu jen pár minut, aby své kumpány přesvědčil, že to musí vyjít.
Bývalí strážní se pomalu šourali k ohništi. Vypadalo to, jako že si jdou pro svůj příděl.
Najednou někdo vykřikl: "Kam to jdete? Ryby jsou přece tady!"
Ale už bylo pozdě. Dva strážní bleskurychle namířili paralyzátory na skupinu u ohniště. Ostatních sedm se vrhlo k odloženým zbraním.
Mike Doraner zaskřípal zuby zklamáním a vztekem. Zase jsou vydáni na milost Roccovým pochopům.
"Nejradši bych si dal pár facek!"
"Jen klid," pošeptal mu Szardak, který si všiml, jak Dhark, Larsen a Doorn okamžitě zmizeli za skalou. A strážní si toho nevšimli.
"Teď hrajeme o čas," řekl.
"Všichni pěkně ruce vzhůru!" vykřikl poďobaný.
Na šedesát mužů a žen je neochotně poslechl.
"Nějak vám to nejde," vysmíval se poďobaný. "A tak si to pěkně nacvičíme!" Namířil na ně paralyzátorem.
"Připazet!"
Výhnanci ho váhavě uposlechli. "Pracky vzhůru!"
Všichni se podívali na Doranera a Szardaka. Oba bez váhání uposlechli. Ostatní je napodobili.
"Ach tak! Panstvo potřebuje někoho, kdo by jim předváděl! Máte ho mít!"
Poďobanec ukázal zbraní na Doranera a Szardaka. "Vy tam, pojďte sem, ale padám, padám, ať to sviští!"
Doraner se Szardakem se jen těžce ovládali.
"S tím jsi, Doranere, nepočítal, co?"
"To teda ne," řekl pilot.
"Slyšeli jste? Nepočítal s tím!" Poďobaný se otočil na své kumpány a zasmál se. Teprve za chvíli se uklidnil.
Za strážnými začínala suť, která se táhla až k černé strmé skalní stěně. Keře a stromy obepínaly tábor ze tří stran. Mezi stromy se povalovaly balvany. Pro někoho, kdo by se chtěl připlížit, to byl přímo ideální terén.
V tom viděl Szardak jakousi naději. Nedovedl si sice představit, jak se chce Ren Dhark vypořádat s devíti paralyzátory, ale byl přesvědčen, že ho už něco napadne.
Pak se ukázalo, že poďobaný není tak hloupý, jak by se podle jeho brutality zdálo. "Co je to tam za kouli na tom sloupu?" zeptal se.
Szardak odpověděl: "Ty koule asi používali původní obyvatelé. K čemu sloužily, nevíme. Ale je jich tady v okolí požehnaně." Zamlčel, že vedou ke vchodu do jeskyně.
"V těch troskách jste určitě našli spoustu zajímavých věcí, co?" zeptal se poďobanec s patrným zájmem.
Když Szardak zavrtěl hlavou, zařval na něj: "Nedělej ze mě blbce! Jestli lžeš, tak je s tebou konec!"

Ren Dhark věděl jen to, že Arc Doorn a Ralf Larsen se podobně jako on schovali za balvany.
Plížil se vpřed. Mezerou mezi kameny viděl, co se děje v táboře. Poďobanec stále ještě řečnil, což Dharkovi vyhovovalo. Mohl se tak připlížit ještě blíže. S Larsenem a Doornem tábor obešli, protože usoudili, že bude nejlepší, když strážné přilákají do suti.
Ren Dhark se cítil v té nejlepší formě. Maso purpurové housenky stále ještě účinkovalo. Na tom založil svůj plán.
Teď byl od strážných už jen pětadvacet metrů.
V každé ruce držel kámen. Pomalu vstal. Vykřikl na strážné, ti se překvapeně otočili. A rychle po nich hodil kameny.
Jeden to dostal do ramene.
S výkřikem padl k zemi.
Ren Dhark zavolal:
"A podobně dopadnete všichni!" Úmyslně zůstal stát. Skryl se, teprve když na něj namířili paralyzátory.
"Tři muži se mnou!" vykřikl poďobanec. "Toho si podáme!" Reagoval přesně tak, jak Ren Dhark očekával.
"Jen pojďte. Už na vás čekáme!" vyskočil z úkrytu Arc Doorn.
Pak se ukázal i Ralf Larsen. Hodil po poďobanci kámen. Sice ho nezasáhl, ale poďobanec to viditelně zneklidnilo. Vyřítíl se do suti. Vyskočil najeden balvan a rozkročil se na něm.
Ren Dhark usoudil, že se teď bude muset stáhnout. Musel překonat osm metrů, kde nebude, mít možnost žádného

úkrytu. Podařilo se mu to dvěma skoky.

"Hned tě dostanu," zařval poďobanec a rozběhl se za Reném Dharkem. Když doběhl ke kameni, za kterým se Dhark musel schovávat, zvedl paralyzátor...

Jenže tam nebyl nikdo. Nejdřív to nechápal. Jak se mu podařilo nepozorovaně zmizet? To není možné! Pak mu to došlo. Bleskurychle se otočil, jenže už bylo pozdě. Ren Dhark mu zrovna zmizel mezi dvěma většími balvany.

Ostatní tři strážníci byli podobně úspěšní jako jejich vůdce. Vůbec jim nedocházelo, že se nechávají krok za krokem odlákávat stále dál od tábora. Byli teď v těsné blízkosti oněch záhadných koulí.

Dharkova chvíle přišla. Jakmile ukořistí první paralyzátor, bude to už dobré. Skrýval se za balvanem a doufal, že ho tam nebudou strážníci očekávat. Najednou zaslechl výkřik, pak náraz. "Jednoho už mám!" zařval pyšně poďobanec.

"Tý hovado!" vykřikl. Arc Doorn. Takže dostal Larsena. Jen počkej, pomyslel si Dhark. Kroky se blížily k němu. Spatřil nohy a trhl za ně. Muž vykřikl a udeřil se hlavou o balvan. Zbraň mu obloukem vyletěla z rukou a dopadla na volné prostranství.

Jednoho sice vyřídil, ale stále ještě neměl jeho zbraň. Prudce pro ni vyrazil. Už ji držel v rukou, už se chtěl vrhnout za další balvan, když dostal lehký zásah. Paralyzátor mu vypadl z ruky.

Zoufale se vrhl do úkrytu. Levou rukou nemohl ani hnout.

Šáhl po kameni. Asi deset metrů od něj se na chvíli ukázala poďobancova hlava. Lezl na jednu skálu, aby měl větší rozhled.

Ren Dhark se soustředil jen na něj. Opět spatřil hlavu. Vší silou mrštil kamenem. Sotva kámen vyletěl z ruky, bleskla mu hlavou myšlenka: byl to vůbec kámen? Teprve teď si totiž uvědomil, že to, co měl v ruce, bylo nějak divně hladké a studené. Mohl to být i kus kovu.

Onen "kámen" poďobanec minul a stoupal stále výš, až zmizel. Současné se objevila oslnivá spirála, která nesmírnou rychlostí rotovala.

Jev se šířil na všechny strany. Třebaže byl Ren Dhark silně oslněn, stačil ještě spatřit, jak na něj poďobanec míří.

Na nějakou obranu se už nevzmohl. Měl najednou pocit, že obloha explodovala. Ztratil vědomí. Nevěděl, že podobné se vedlo i všem ostatním.

Rotující spirála se šířila dál a dál a zvolna ztrácela na intenzitě.

Stoupala stále výš a na okrajích se začala rozplývat.

Pak ji přesvítla obě slunce a spirála zmizela.

Leiv Anders zapadl nohama hluboko do země. Země byla růžová. I stromy byly růžové, i nebe. Růžové bylo všechno. Připadal si jako ve stavu beztlíže. Odrazil se. Růžová země ho skutečně pustila. Vznosl se. Až do mraků. A stále výš. Ale tak vysoko zas nechtěl.

Růžové cáry mlhy se rozptýlily. Za nimi se ukázala šedá clona. Byla to stěna s jemnými prasklinami. Leiv Anders se postavil. Kolem sebe spatřil ležet lidské postavy. Rázem si vzpomněl na všechno. Bezvědomí mu nijak neublížilo.

Trochu zavrával. Od spirály byl prve ze všech nejdál, a proto se probral jako první.

Biolog se sklonil nad jednou ležící postavou. Muž byl naživu. Dýchal ztěžka jako v hlubokém spánku. Ale vzbudit ho nešlo. Pouze tiše zasténal.

Leiv Anders ho nechal být. Napadlo ho něco důležitějšího. Spatřil šest strážných a odebral jim paralyzátory.

Pak vylezl na jednu skálu. Odtamtud spatřil, kde je Ren Dhark, Arc Doorn, Larsen, Poďobanec a dva zbývající strážníci.

Nejdřív odzbrojil tři pochopy, osm paprskometů schoval do jednoho křoví a jeden si ponechal.

Pak si naložil na záda Rena Dharka a odnesl ho k ohništi. Nepodařilo se mu ho probudit. Začal tedy ošetřovat systematicky jednoho po druhém. Ti, co byli nejdále od sutě, se probrali nakonec jako první. Mezi ně patřil i Manu Čobe.

Leiv Anders byl rád, když tuto činnost mohl přenechat lékařům. Pak se dvěma muži přenesl Arca Doorna, Larsena a tři strážné.

Ve skořápkách donesli vodu. Manu Čobe jí chtěl polévat bezvědomé. Jenže příliš to nepomohlo.

"Tady se nedá nic dělat," prohlásil lékař. Když se probuzených mužů vyptávali, zjistilo se, že všichni byli aspoň částečně v nějakém úkrytu.

Bylo jich teď celkem devět.

"Musíme je ochránit před nočním deštěm. Mohli by se nachladit," řekl Čobe.

"Vidím tady pouze jedinou možnost," přidal se k němu Leiv Anders. "Musíme zhotovit nosítka a přenést je do nějaké budovy v mrtvém městě."

"To není špatný nápad, jen kdyby tam všude nebylo plno prachu," zabručel jeden z mužů.

"Ve všech to není tak zlé," řekl Manu Čobe. "Necelých tři sta metrů odtud jsme začali jeden dům uklízet. Nasher Pandit si tam chtěl ukládat zásoby. Když je položíme těsně jednoho vedle druhého, tak by se tam mohli vejít."

"Takže do práce!" poručil Leiv Anders. Nosítka udělali z lián.

Jako první šel Manu Čobe. Vždy dva a dva muži nesli jednoho bezvědomého. Za dvě a půl hodiny přenesli do bezpečí všech padesát devět mužů a dvě ženy.

Leiv Anders trval na tom, aby devět strážných bylo pohromadě ve zvláštní místnosti. A sám převzal první hlídku. Po ruce měl paralyzátor.

Mezitím nastala noc. Biolog byl odhodlán, že nepoleví v ostražitosti. Roccovi lidé už nikdy nesmějí dostat příležitost, aby na ně vyrazili.

Ustavičně hořela jedna pochodeň. Manu Čobe a ostatní muži ulehli ke spánku. Po dvou hodinách byli bezvědomí stále neklidnější.

Manu Čobeho to probudilo. Přidal se k Leivu Andersovi. Tu a tam jemně přitiskl někoho zpátky na lůžko. Položili je na nasekané větve.

"Ještě to bude chvíli trvat, než se proberou. Já to teď vezmu za vás. Můžete si jít lehnout."

Leiv Anders Čobeho nabídku přijal.

Nazítří byl Ren Dhark stále ještě v bezvědomí. Když se konečně probal, obě slunce stála již vysoko na obloze. Ale zdál se být v naprostém pořádku.

Okamžitě začal vyvíjet činnost. Několik skupin bylo vysláno sehnat něco k jídlu. Asi dvacet mužů dostalo za úkol vyčistit několik dalších domů.

Pak šel za Leivem Andersem, který už zase hlídal strážné.

Janos Szardak a Arc Doorn se opodál zabývali paralyzátory.

"Takové věcičky nám chyběly," řekl Sibiřan spokojeně.

Leiv Anders stručně informoval Dharka o všem, co se zatím udalo. Všichni strážní se už probrali. S obavou očekávali, co se s nimi stane.

Podobanec se tvářil tak kysele, až se tomu Ren Dhark musel zasmát. Tiše řekl Andersovi:

"Potřebujeme každou ruku, ale tyhle nemůžeme nechat jen tak volně pobíhat."

"Budeme je muset pořád hlídat, nedá se nic dělat," zabručel biolog.

"To tedy ano," souhlasil s ním Ren Dhark. "Podívám se po nějakém vhodnějším vězení."

Rozhlédl se. Byli na samém kraji mrtvého města. Nedaleko od nich se tyčila vysoká věžovitá stavba.

Ren Dhark se šel do ní podívat a rázem si uvědomil, že je to přímo ideální vězení. Uprostřed věže byl sklep asi pět metrů hluboký, z něhož se nemohl nikdo bez pomoci dostat.

Vrátil se k Andersovi.

"Našel jsem vhodné místo. Je tam díra a do ní je spustíme. Pak na ně bude stačit jenom jeden."

"V pořádku," přikývl biolog. A naznačil naprosto jednoznačný pohyb paralyzátorem.

Vězňové si pospíšili. Bez jakékoli námitky se nechali odvést do věže.

Ren Dhark se za nimi díval. Moc se mu nelíbilo, že teď budou muset živit devět vězňů a jednoho dozorce, kteří budou naprosto neproduktivní. Ale momentálně jiné řešení neviděl. Tak by se mohlo stát, že vězňové se dohodnou s dozorcem.

Manu Čobe za ním přišel.

"Až na Ralfa Larsena se probrali všichni. Nechápu, jak je to možné, že je stále ještě v bezvědomí."

Rena Dharka to ale napadlo hned:

"Na to jsem zapomněl. Larsen byl nejen ozářen spirálou, ale on dostal i zásah paralyzátorem. Ostatně já to dostal do ruky a teď mi připadá zvláštní, že to už vůbec nepozorují."

"To je zajímavé," řekl lékař. "Paprsky možná ruší účinek paralyzátorů."

"Doufejme. Larsenovi bych to přál," řekl Ren Dhark.

"Děkuju srdečně," řekl bývalý první důstojník, který se k nim nepozorovaně přiblížil.

"No ne, tak vy jste se už probal? Jak se cítíte?" zeptal se překvapený lékař.

"Skvěle, opravdu skvěle!"

"To je zvláštní," zabručel Manu Čobe. "Ale pro jistotu vás ještě vyšetřím." A odešel s Larsenem.

"Musím s tebou mluvit," oslovil Rena Dharka Dan Riker. S ním přišel i Mike Doraner. "Co se děje?"

"Mike Doraner mi povídal, co všechno zůstalo v jeho člunu. Navrhuji, že se pro to s několika lidmi vypravím."

"Je ti doufám jasné, že na takový podnik si můžeš vzít jenom dobrovolníky. A myslíš si, že na to seženeš dost lidí?"

"Určitě!"

"Jeden se už přihlásil," řekl Doraner a zaťukal si na prsa.

"Ale to není jediný problém. Nebude jednoduché najít tu správnou cestu džunglí," upozornil je Ren Dhark.

"Spolehni se, že ten vrak najdu," řekl Riker přesvědčeně. "Nemůžeme si přece dovolit, aby tam ty drahocennosti zůstaly."

Mladý vůdce vyhnanců věděl, že se teď musí rozhodnout. Skutečně potřebovali každý kousek kovu, o přístrojích nemluvě. Jenže znovu ten pochod džunglí... Jen s váháním přikývl na souhlas.

"Souhlasím! Ale nedám ti víc než dvacet mužů. A Doorn at' ti vydá čtyři paralyzátory."

"Počítal jsem jen se třemi," zaradoval se Riker. "Pojďte, Miku, jdeme shánět dobrovolníky."

Ren Dhark chtěl zrovna zajít za Manu Čobem a zeptat se, zda je Ralf Larsen v pořádku, když na něj mávl Leiv Anders.

Biolog stál před věží, v níž byli uvězněni strážní.

Co se tam mohlo stát? poděsil se Ren Dhark. Rychlým krokem přešel ke věži.

"Předstírají, že se zbláznili," stěžoval si biolog. "Spustili jsme je do sklepa na liánách. A protože je tam dole dost prachu, tak jsem jim nařídil, aby si vyklidili jeden kout. Když se čtyři do toho pustili, zbývajícím pět jim v tom začalo bránit. Kdybych jim nepohrozil zbraní, určitě by došlo ke rvačce."

Ren Dhark vstoupil do věže a podíval se na vězně. Dole stály proti sobě dvě skupiny.

Dharka ani nepřekvapilo, že podobanec patřil k té silnější skupině. Když ho podobanec spatřil, zařval:

"Nehneme pro vás ani prstem! Přijde den, a vy ještě uvidíte!"

"Ten je úplně šílený nenávisti," vykřikl jeden muž z té slabší skupiny. "My s ním nechceme nic mít. Zavřete ho někam jinam!"

"Taký mám pocit, že se tady někdo zbláznil." Ren Dhark se na podobance podíval. "Je to pěkná drzost tvrdit, že je v našem zájmu, abyste si uklidili svoje vězení. Zřejmě jste zapomněl, že ne vy nás, ale my vás budeme muset živit."

Ren Dhark hodil těm čtyřem, co nechtěli mít s podobancem už nic společného, liánu. "Vylezte!" poručil jim.

Když se chtěl první vyšplhat, podobanec se na něj vrhl. Popadl muže za krk. Ten se bránil jako zoufalý, ale nebylo mu to nic platné. Teprve za několik vteřin je roztrhli.

Podobancovi spojenci si netroufali zasáhnout, protože Anders je držel v šachu paralyzátozem.

"Nejsem tady pro zábavu. Hnete se a střílím!"

Čtyři vězňové jeden po druhém vylezli. Ren Dhark jim ukázal k východu. Muži vyšli ven.

"Děkujeme, že nás dáte jinam," řekl jeden z nich.

"A kdo říkal, že vás dám někam jinam?" zeptal se Ren Dhark.

"Takže se máme zase vrátit? Ale proč jste nás pak vytahoval?" Na mužích bylo jasně vidět zklamání.

"Chtěl jsem vám říct, že se odtědka můžete považovat za plnoprávné členy našeho společenství. Stačí, když mi dáte čestné slovo, že už nebudete dělat potíže."

Bývalí strážníci byli zprvu tak překvapeni, že nebyli ani mocni slova. Pak jeden vyhrkl:

"Máte moje slovo. Podobanci už na nic nikdy neskočím. I Rocco je pro mě mrtvý muž!" A ostatní tři se k němu přidali.

"Takže všechno jasné," řekl Dhark. "Přihlaste se u Milese Congollona o nějakou práci!"

Muži ještě jednou poděkovali a pak odklusali. Ren Dhark ještě viděl, jak se u Congollona skoro vojensky hlásili. Pak jeho pozornost vzbudil Dan Riker.

Shromáždil kolem sebe skupinu mužů. Jindy nemluvný Riker teď držel přímo plamennou řeč.

"A proto vám říkám, že ty strasti musíme na sebe vzít! Nechceme přece začínat jako jeskynní lidé! V čunu je dokonce atomový konvertor a dá se vymontovat.

Máme možnost se k čunu dostat. Byla by proto hloupost, kdybychom se té šance nechopili. Nemohu vás nikoho nutit, ale jsem přesvědčen, že mě nenecháte ve stychu!" Na chvíli se odmlčel a pak se zeptal:

"Kdo se hlásí dobrovolné?"

Chvilí mlčeli a pak jeden zvolal:

"Já!"

"Já taky!"

"A já!"

Hlásilo se stále víc mužů. Dan Riker zřejmě počítal, protože najednou zvedl ruku a vykřikl:

"To stačí! Potřebuju jen dvacet lidí! Za hodinu vyrážíme."

"Gratuluji," stiskl mu Ren Dhark ruku. "Takže se ti to povedlo. Ale nemysli si, že to bude hračka. Doufám, že se vrátíte v pořádku."

Dan Riker s vážnou tváří řekl:

"Vím, že to bude fuška, ale my to dokážeme!"